

อัครวิสัยแห่งสุข

โดย

นายธนุพล ฉันทกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปมหาบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

อัตวิสัยแห่งสุข

โดย

นายธนุพล ฉันทกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปมหาบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

SUBJECTIVE HAPPINESS

By

Mr. Tanupol Chantakul

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

Master of Fine Arts Program in Visual Arts

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2014

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ อัจฉริยะแห่งสุข ”
เสนอโดย นายธนุพล ฉันทกุล เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. อาจารย์อำมฤทธิ ชูสุวรรณ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นาวิน เปียดกลาง

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพโรจน์ ว่างบอน)

...../...../.....

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์รุ่ง ธีระพิจิตร)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์พรรษา พุทธิรักษา)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์อำมฤทธิ ชูสุวรรณ)

...../...../.....

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นาวิน เปียดกลาง)

...../...../.....

54001202: สาขาวิชาจิตกรรม

คำสำคัญ: อัตวิสัย

ธนุพล ฉันทกุล:อัตวิสัยแห่งความสุข. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: อ.อัมฤทธิ
ชูสุวรรณ และ ผ.ศ.นาวิณ เปี้ยดกลาง. 39 หน้า

ความคิด ความรู้สึก และความเชื่อมั่นย่อมเป็นความสำคัญ ซึ่งได้แปรชี้กำหนดชะตาของ
เส้นทางชีวิต ถ้ามนุษย์ขาดซึ่งสติพึงรู้ สิ่งเหล่านี้แล้ว ความจริงบริบทในสิ่งแวดล้อม ก็ย่อมถาโถมเข้า
มาเกาะกุมกำหนดแปรทิศทาง ซึ่งตนเองไม่ได้เลือก และเป็นไปตามวาระ ที่ถูกกระทำ อัตวิสัยแห่งสุข
คือการเลือกแนวคิดที่ดึงลึกลงสู่ความเป็นปัจเจกชน ใช้ตัวตนเป็นตัวชี้วัดความผิดถูกตามความหมายที่
ตนมี และนำตัวเองไปสู่การคิดสร้าง ภายในโลกทัศน์ที่มุ่งสู่เส้นทางและวิธีการดำรงไว้ซึ่งความสุขด้วย
ตัวเอง และถึงแม้ความทุกข์เศร้าที่มีระบายนทางเส้นชีวิตเข้ามาเกาะกุมในบางครั้ง อัตวิสัยแห่ง
ความสุขได้ทำหน้าที่ในการค้นหาและแสวงหาซึ่งทางเดินที่ยังเป็นสุข ต่อไปโดยการกำจัดซึ่งความทุกข์
เศร้า โดยวิธีการเป็นเหตุ เป็นผล ในอัตวิสัยที่ตนลึกซึ้งเข้าใจและเหมาะสมในชีวิตของตนเอง

สาขาวิชาจิตกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย มหาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ปีการศึกษา 2557

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1..... 2.....

54001202: MAJOR: VISUAL ARTS

KEYWORD: SUBJECTIVE

TANUPOL CHANTAKOL: SUBJECTIVE HAPPINESS. THESIS ADVISOR: AMARIT CHUSUWAN AND ASST.PROF. NAWIN BIADKLANG. 39 pp.

Subjective Happiness Abstract Thought, feeling and confidence is inevitably important. This has been altered to determine the fate of life. If humans beings lacked of consciousness, the fact in environmental context would rush to set the direction, which is not their own. According to the subjective happiness that is the falling down of thought to the individual, measure the fault followed by only their own. And led to the creation of what and how to maintain their own happiness perspective, despite suffering may cover on the way of life, subjective happiness will serve on continue searching and seeking the way to peace, and eliminating the suffering. By the subjectivity that they profoundly understand which is appropriate and sensible in their own way of lives.

Program of Visual Arts

Graduate School, Silpakorn University

Student's signature.....

Academic Year 2014

Thesis Advisor's signature 1..... 2.....

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้ากราบขออนุโมทนาคุณพระศรีรัตนตรัยโปรดช่วยคุ้มครองครอบครัว ผู้ให้ชีวิต แรงพลังและสถานะพักพิง ที่มากกว่าเพียงความมั่นคงทางกาย และความดีงามทุกสิ่งทุกอย่างที่อุทิศ ทูมเทให้แก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งอยู่ในสถานะของลูกและสถานะของพี่ชาย ถ้าขาดซึ่งบุคคลเหล่านี้ ข้าพเจ้าคงไม่มีสิทธิ์ได้กระทำตามความคิดเหตุอัศจรรย์แห่งความสุขได้เลย ถ้าไม่มีครอบครัวนี้ที่ยังคงยอมรับในความเห็นแก่ตัวของข้าพเจ้าและการกระทำตามใจฝืน ครู อาจารย์ และศาสตราจารย์ที่ช่วยเคี่ยวสอนความคิดให้รู้จักการเรียนรู้ทิศทางแห่งความเป็นมนุษย์ที่ข้าพเจ้าต้องการจริง เพื่อนผู้ช่วยสมานชีวิตอันวิตก และเป็นซึ่งหลักพักตลอดการดำเนินตามแนวทางชีวิตที่ยังคงอยู่ การกล่าวขอบคุณเพียงกิตติกรรมประกาศนี้ อาจเป็นเพียงแค่อักษรบันทึกไว้ซึ่งความกล่าวที่ว่างเปล่าไร้ซึ่งความรู้สึกและเพียงการกระทำตามหน้าบัญญัติที่เป็นเพียงกติกา แต่ซึ่งโปรดเชื่อเถาะว่านี่ คือบันทึกสุดท้ายที่ข้าพเจ้านั้นนึกคิดรู้สึกตามจริงที่มีตลอดมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการสร้างสรรค์.....	1
ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์.....	2
สมมุติฐานของการสร้างสรรค์.....	3
ขอบเขตของการสร้างสรรค์	3
2 ที่มาของแนวคิดและแรงบันดาลใจ.....	4
ข้อมูลที่เกี่ยวข้องในการสร้างสรรค์.....	4
ข้อมูลอิทธิพลปรัชญาและเหตุผลว่าด้วยความจริง.....	4
ทัศนคติของความจริงต่าง ๆ.....	5
วิธีการและช่องว่างของทัศนคติในด้านต่าง ๆ.....	7
หลักคิดเหตุผลของการสร้างสรรค์ศิลปนิพนธ์.....	10
ข้อมูลอิทธิพลทางด้านศิลปกรรม	11
3 ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	14
ขั้นตอนการสร้างสรรค์.....	14
การกำหนดรูปแบบและวิธีในการสร้างสรรค์	15
เทคนิคและวิธีการสร้างสรรค์	16
4 การดำเนินงานการสร้างสรรค์ศิลปนิพนธ์.....	20
การสร้างสรรค์ก่อนศิลปนิพนธ์.....	20
ผลงานในระยะก่อนศิลปนิพนธ์.....	21
เนื้อความการสร้างสรรค์ในศิลปนิพนธ์.....	25
5 สรุป.....	33
รายการอ้างอิง	36
ประวัติผู้วิจัย.....	38

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 ภาพอิทธิพลทางด้านศิลปกรรม.....	11
2 ภาพแสดงขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลความคิด.....	16
3 ภาพขั้นตอนการสร้างความหมายและสร้างแบบร่าง.....	16
4 ภาพขั้นตอนการตัดต่อด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์.....	17
5 ภาพขั้นตอนการล้างลงบนผ้าใบ.....	17
6 ภาพขั้นตอนการระบายสีลงบนผ้าใบ.....	18
7 ภาพขั้นตอนการเก็บรายละเอียด.....	18
8 ผลงานในระยะก่อนศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 1 ความน่าจะเป็นและความฝัน.....	21
9 ผลงานในระยะก่อนศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 2 ฝันนกรระจอกออกเมือง.....	22
10 ผลงานในระยะก่อนศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 3 การเคลื่อนที่ของบางสิ่ง.....	22
11 ผลงานในระยะก่อนศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 4 กลับบ้าน.....	23
12 ผลงานในระยะก่อนศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 5 กลับบ้านด้วย.....	23
13 ผลงานในระยะก่อนศิลปะนิพนธ์ชิ้นที่ 6 บนแกน X และ Y.....	24
14 ผลงานในระยะก่อนศิลปะนิพนธ์ชิ้นที่ 7 Happy every day to you.....	24
15 ผลงานในระยะก่อนศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 8 ฉันทยังคงอยู่.....	25
16 ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 1 ของฝันของนักค้นหาการเดินทาง.....	29
17 ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 2 เงามดวงจันทร์.....	29
18 ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 3 ของขวัญแห่งการเริ่มต้น.....	30
19 ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 4 รางวัลแห่งการเริ่มต้น.....	30
20 ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 5 เส้นทำเดินแห่งเขาหลวง.....	31
21 ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 6 เสียงแว่ว.....	31
22 ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 7 ดอกไม้ของแม่.....	32
23 ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 8 เศษของตะกอน.....	32

บทที่ 1

บทนำ

ความดี ความชั่ว ความจริง ค่านิยม ความต้องการ กาลเทศะ ขอบเขตบรรทัดฐานหรือกฎหมาย ทุกเรื่องที่ยกกล่าวมานี้ย่อมสัมพันธ์ หรืออีกนัยหนึ่งคือการประกอบรวมกับบริบทรอบข้าง ต่อเนื่องกัน ซึ่งไม่สามารถดำรงความแท้จริงได้โดยตัวเอง โดยเรื่องทีกล่าวมาในชีวิตมนุษย์ย่อมพบเจอ และดำรงอยู่ในวิถีแห่งสังคมความเป็นมนุษย์ และในสังคมมนุษย์นั้นย่อมสร้างข้อตกลงของกฎเกณฑ์ บรรทัดฐานของจารีตและกฎหมายเพื่อการดำรงอยู่ร่วมในความแตกต่างของความเป็นมนุษย์ และได้กลายเป็นความถูกต้องในพื้นที่เฉพาะนั้น ๆ โดยติดตัวมาตั้งแต่มีชีวิตครั้งแรกบนโลกในฐานะมนุษย์ แต่เพียงบางครั้งความถูกต้องนั้นไม่ได้ดำรงอยู่แท้จริง และมีการเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของกาล และเวลาโดยความเหมาะสม และโดยความเหมาะสมนี้ จึงเป็นตัวแสดงค่าความจริงสัมพัทธ์ที่มีอยู่ในตัวมันเองเฉพาะ อารัมภบททีกล่าวมาข้างต้นนี้เพื่อแสดงความไม่แท้จริงทีดำรงอยู่ใต้ความเชื่อของความจริงบนพื้นฐานของสังคมมนุษย์ และเมื่อเกิดความไม่แท้จริงเกิดขึ้นความหมายของบัญญัติถึงความถูกต้องย่อมมีช่องว่างให้มนุษย์ ผู้ที่มีความต้องการที่ขัดแย้งกับความจริงทีถูกกล่าวถึง โต้แย้งและไม่เชื่อในบัญญัติ แต่ก่อนนั้นมนุษย์ผู้นั้นย่อมต้องมีความเชื่อมั่น ศรัทธา และความเข้าใจในตนเอง ก่อนทีจะ ปฏิเสธความจริงของสังคมนั้น ๆ ความเชื่อมั่นและเหตุผลทีมองแตกต่างออกไปโดยบรรทัดฐาน และแกนความคิดของตนเองเป็นหลักนั้น ข้าพเจ้าเชื่อวามันคือ อัตวิสัยแห่งความสุข แกนความคิดหรือความเชื่อภายในนั้น ข้าพเจ้าเชื่อวามันเป็นสิ่งทีมนุษย์สมควรพึงรักษาและดำรงอยู่ภายในตัวตนของมนุษย์เอง เพื่อเป็นหลักเกณฑ์บรรทัดฐานของการตัดสินใจในการใช้ชีวิตให้เหมาะสมกับความถูกต้องสัมพันธ์นั้น และศิลปินผู้นั้นแสดงถึง การมีตัวตนโดยให้ความหมายตนเอง เพื่อแสวงหาความสุข หรือทุกข์ทีน้อยโดยความเข้าใจและเหตุผลทีสืบรูได้โดยตนเอง

ความเป็นมาและความสำคัญของการสร้างสรรค์

ภายใต้การเป็นมนุษย์นั้นย่อมเกิดติดตัวมาโดยทุกข์หรือกิเลสแห่งความต้องการ แต่เนื่องด้วยการเติบโต วิวัฒนาการของอาณาจักรแห่งมนุษย์ สิ่งทีเกิดขึ้นตามมานั้น คือ สิ่งบันดาลความบันเทิงใจหลายหลาก ทีพร้อมจะสนองตอบและเสริมกระตุ้นต่อมของกิเลสให้เพิ่มมากขึ้น และโดยความเป็นปุถุชนทั่วไป การทีความต้องทีจะมีสุขกับตัวกิเลสนั้นย่อมต้องมีตามความเป็นมนุษย์ เพียงแต่กระแสของการอยู่ร่วมในสังคมโลกนั้นได้เริ่มเข้ามายุ่งยวนให้ความต้องการนั้นมากมาย และยิ่งซับซ้อนลงไป

จนบางครั้งการทับซ้อนนั้นทับลงจนลึมหาย ไปในความต้องการแท้จริงของตนเอง และกลายเป็นเพียงแค่มนุษย์ผู้รับใช้ความสุขของกระแสสังคมจน เกิดคำถามของความต้องการที่เป็นสุขของตนเองนั้นจริง ๆ เป็นเช่นไร ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานปี 2554 ให้นิยามความหมายของความสุขไว้ว่า ความสบายกายสบายใจ เมื่อมองลงไปในตัวความหมายของความสุข แล้วจมองเห็นว่าความสุขนั้นไม่ได้มีความตายตัว ไม่สามารถวัดสถานะภาพเชิงปริมาณได้ความสุขจึงไม่มีมาตราตัวชี้วัด ซึ่งเข้ากับปรัชญาพุทธศาสนาที่กล่าวไว้ว่า ความสุขนั้นคือทุกข์ที่น้อย ความสุขและทุกข์จึงเป็นสิ่งที่ควบคู่ผลัดกันถ่ายเทขึ้นลงตามตัวแปรที่ตกกระทบ เมื่อแยกแยะออกมาเช่นนี้จะเห็นได้ว่า ค่าความสุขหรือค่าความทุกข์นั้น ย่อมมีค่าที่แกนเดียวกัน สถานะทางอารมณ์ค่า ตัวแปรด้านใดด้านหนึ่งมาก อารมณ์ความรู้สึกนั้นก็เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ ความสุขความทุกข์จึงเป็นสิ่งเดียวกันคือความรู้สึก และจุดสำคัญในศิลปนิพนธ์ที่ต้องการแสดงถึงความเป็นมา คือการสำรวจความรู้สึกองค์ประกอบภายในต่อความรู้สึกตัวที่ต้องการ แยกแยะและวิเคราะห์ออกมาเป็นวิธีการคิดรู้ และต่อยอดความคิดรู้ที่สังเคราะห์ออกมานี้ให้เป็นเส้นทางหนึ่งที่เป็นไปในความเข้าใจที่ตนพึงรู้เท่าทัน และสร้างความสุขนั้นออกมาจากสติ คิด รู้ อย่างถ่องแท้ และเข้าใจอัตวิสัยแห่งความสุขแท้จริง

ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

การทำงานในศิลปนิพนธ์ในชุดนี้เป็นเสมือนบทพูด ระบายความอัดอั้นของความรู้สึก ให้ละลายออกมา โดยเปลี่ยนจากคำพูดเป็นผลงานศิลปนิพนธ์ในชุดนี้ เพื่อผ่อนคลายสถานะภาพที่เครียด คลั่ง เศร้า และความแค้นเคืองให้ค่อย ๆ ลดละลายออกมา ความทรงจำบ้าง คำพูดที่ติดค้างบ้าง ความปรารถนาที่เกี่ยวข้องบ้าง เรื่องราวแต่ละชิ้นจึงแตกต่างกันไปตามชุดความคิดที่ได้มีการหมุนเปลี่ยนและผ่อนคลายลงไป งานศิลปนิพนธ์ชุดนี้จึงมีความเป็นไปได้ ในการแสดงออกของ รูปแบบความแตกต่างกัน ในแต่ละวาระของความรู้สึกที่มีตกกระทบต่อข้าพเจ้า จุดสำคัญของการทำงานชุดนี้ จึงไม่ใช่เพียงแค่รูปความหมายในตัวงานศิลปนิพนธ์ แต่เป็นเสมือนการบำบัดความรู้สึก ของตัวข้าพเจ้า ขณะสร้างสรรค์ผลงานในชุดศิลปนิพนธ์นี้ และเป็นการให้โอกาสของเวลาได้ทำหน้าที่ ในการละลาย และทดแทนความรู้สึก การจดจ่อจมอยู่กับการพูดคุยกับตัวเองในเวลาระบายซึ่งลายดอกกุหลาบที่ซ้ำ และทับถมกัน เป็นเวลาหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึกของความสงบ และเขียนลงไปโดยอัตโนมัติจากดอกหนึ่งสู่ดอกหนึ่งจนเต็มรูปงานการลงงานสี การลงระบายสีได้แยกข้าพเจ้าออกจากความเศร้าและหวนระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดความเศร้าและความเจ็บแค้น จึงได้ทยอยลบเลื่อนไปตามหน้าที่ของเวลา และวิธีการหนึ่งที่ข้าพเจ้าเลือก และใช้ที่เลี้ยงออกมาจากความรู้สึกที่เป็นทุกข์นั้น โดยแสดงพิธีการในมนโสน้ำหนักที่ไม่จำเป็นต้องมีพิธีกรรม ไร้กระบวนการเพียงข้าพเจ้าคิดและบอกตัวเองว่าศิลปนิพนธ์ เป็นสิ่งทดแทนคำลาจากเพื่อนสู่เพื่อนที่อาลัย ภายใต้อัตวิสัยแห่งความสุข

สมมุติฐานของการสร้างสรรค์

ด้วยการกล่าวถึงความเฉพาะที่มีในตัวบุคคล ย่อมเกิดมีภายใต้จินตภาพที่แตกต่างกัน ตามบริบทสิ่งแวดล้อมที่ได้ให้กำเนิดมา ภายใต้จินตภาพเฉพาะนี้ย่อมนำพาแยกย่อยในความหมายของ ภาพที่แอบซ่อนภายใต้ความรู้สึกที่มีความหมายแตกต่างกันไป เพราะฉะนั้นการรับรู้ในภาษาภาพจึงไม่ อาจกำหนดได้แน่ชัดให้เหมือนผู้สร้างตั้งใจทุกประการ แต่นั่นก็ตรงกับจุดประสงค์หนึ่ง ในการเปิดส่วนของ จินตนาการเดิมที่เชื่อมต่อกับความหมายที่เป็นเฉพาะในแต่ละบุคคล ซึ่งนั่นจะเป็นสุขหรือทุกข์ ดี หรือเลว ก็ย่อมเป็นไปตามจิตสำนึกภายในนั้นและเรื่องราวนั้นย่อมออกมาตรงกับ ความเป็นอัตวิสัย หรือเหตุผลเฉพาะที่ไม่ได้ใส่ใจกับ ปรวิสัย และเมื่อผ่านไปซึ่งภาษาภาพก็เข้าสู่ตัวอักษรความหมาย ซึ่ง ข้าพเจ้าเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้มีการกระตุ้นเตือนให้มีการมองกลับไปในความคิด ความฝันภายในตนเอง และมองหาความต้องการที่มีภายใน หรืออาจเพียงแค่พูดคุยสำรวจตัวเอง แค่นี้ก็เป็นความหมายสำคัญ ในอัตวิสัยแห่งความสุขนี้แล้ว

ขอบเขตของการสร้างสรรค์

ตามความคิดรวมยอดของศิลปินพจน์ชุดนี้อยู่ภายใต้กรอบของเนื้อหาที่เป็นสิ่งของ วัตถุ หรือตัวแทนของวาระหนึ่งที่เคยบันทึกลงไป ซึ่งความสุขและภาษาภาพที่สร้างออกมานี้ ย่อมไป เชื่อมต่อกับประสบการณ์ที่แสดงสุขนั้น แต่เนื่องด้วยเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้เกิดความเสียใจและเศร้า โศกระหว่างทำศิลปินพจน์ชุดนี้ จึงก่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ศิลปินพจน์ชุดนี้ เพื่อเป็น การรำลึกถึงความสุขที่เคยมีและอยู่ร่วมกันของความเป็นเพื่อน และความฝันของการเดินทางที่เป็นจุด ร่วมในการพูดคุยสนทนาก่อนเสียชีวิต ก่อนเวลาอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ และเรื่องราวต่าง ๆ นั้น จึงเข้าร่วมเพื่อเชื่อมต่อกับจุดประสงค์ที่เป็นศิลปินพจน์ เพื่อแสดงถึงความสุขครั้งหนึ่งที่พึงรู้จักของ ความเป็นเพื่อน ของเรื่องราวชีวิตช่วงหนึ่ง อัตวิสัยแห่งความสุขของศิลปินพจน์ชุดนี้จึงต้องการแสดง ถึงความอาลัย รำลึก และกล่าวบอกส่งถึงดาววิญญาณเพื่อนและตัวเองในความสุขสนุกที่เคยมีมา ตูไม้ นาฬิกา การเดินทาง แผนที่ ดนตรี สัญลักษณ์ตัวแทนของเรื่องราวความประทับใจในหนึ่ง หรือภาษาของ จินตภาพที่ได้เชื่อมต่อกับรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ต้องผ่านเข้ามา ระหว่างเดินทางที่ข้าพเจ้ารักและ ชอบและตรงกับเพื่อนที่จากไป รูปแบบสิ่งของต่าง ๆ นั้นรวมเก็บความฝันของการเดินไว้ภายใต้กล่อง หรือถ้วยรางวัล หรือของขวัญที่เป็นแค่ความฝันที่ข้าพเจ้าปรารถนาเพียงเพื่อยกย่อง และสดุดีให้กับ เพื่อนผู้เป็นนักเดินทางผู้นี้ โดยสร้างสรรค์เป็นผลงานศิลปะบนผ้าใบโดยใช้เทคนิค สีอะคริลิกบนผ้าใบ จำนวน 8 ชั้น และ 5 เล่มหนังสือศิลปินพจน์

บทที่ 2

ที่มาของแนวความคิดและแรงบันดาลใจ

ในวันเสาร์ที่ 26 ตุลาคม 2556 เวลา 00:05 น. ซึ่งเป็นวันปฐมฤกษ์ของการร่างต้นแบบฉบับนี้ภายใต้ชื่อศิลปินพจน์ “อติวิสัยแห่งความสุข” แต่ ณ ปัจจุบันขณะข้าพเจ้ากลับยังมีกลิ่นอายของความรู้สึกโศกเศร้าจากการเสียชีวิต ไปของเพื่อนร่วมรุ่นผู้หนึ่ง ทศนคติหรือมุมมอง แนวคิดที่เคยกล่าวถึงความสุขที่สร้างขึ้นโดยตนเองนั้น จึงได้กลับกลายเป็นการรักษาความรู้สึกนึกคิดให้ออกจากความโศกเศร้า และได้กลายเป็นความตั้งใจและแรงบันดาลใจในศิลปินพจน์ชุดนี้ แรงบันดาลใจของการบันทึกซึ่งความความต้องการของครั้งหนึ่งที่ปรารถนาการเดินทาง ท่องเที่ยวด้วยกันซึ่งเป็นเรื่องหนึ่งข้าพเจ้าได้พูดคุยและวางแผนกันไว้ ก่อนที่จะมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น ความปรารถนาของการเดินทางที่เหลือไว้นั้นจึงกลายเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน เมื่อความเป็นจริงที่เกิดขึ้นมาข้าพเจ้าไม่สามารถเข้าไปแก้ไขอะไรได้ นอกจากอุทิศความตั้งใจที่จะสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ ให้เป็นอนุสรณ์ที่ระลึกแก่เพื่อนผู้เป็นนักเดินทางผู้จากไป และบอกกล่าวกับตัวเองว่านี่คือพิธีการส่งเพื่อนผู้เดินทาง พิธีการหนึ่งที่ข้าพเจ้าเพียงจะจัดให้แก่เพื่อนคนหนึ่ง ที่ต้องจากไปตลอดกาลภายใต้ศิลปินพจน์อันเป็นอติวิสัยแห่งความสุขนี้

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องในการสร้างสรรค์

ในการสร้างสรรค์ศิลปะนั้นใจความของความหมายสำคัญไม่ได้เป็นเพียงแค่ผลงานของความรู้สึกที่มาสร้างสรรค์ให้สมบูรณ์เพียงพอได้ กระบวนการทางความคิดกับความรู้สึกที่มียอมนำมาเพื่อผลส่งเสริมความน่าสนใจ เพื่อเป็นการคลี่คลายอธิบายให้แจ่มชัดลงไปอีกขั้นหนึ่ง สำหรับความรู้สึกที่เป็นตัวขับเคลื่อนในการทำศิลปินพจน์ชุดนี้ ในขั้นตอนของกระบวนการทางความคิดนี้คือการแยกแยะความเป็นนามธรรม ของความรู้สึกและจัดแต่งให้เป็นภาษาที่เป็นรูปธรรม เพื่อจำลองความรู้สึกนั้นลงไปในรูปแบบของจิตรกรรม และสิ่งที่แยกสังเคราะห์ออกมานั้น ย่อมกลับไปสู่การอ้างอิงของทัศนะบางอย่างที่ส่งผลต่ออิทธิพลในตัวตนความคิดและตัวผลงานของจิตรกรรมชุดนี้

ข้อมูลอิทธิพลปรัชญาและเหตุผลว่าด้วยความจริง

ตามค่าเฉลี่ยการมีชีวิตของคนไทยอยู่ที่ประมาณเพศชายมีอายุเฉลี่ย 71.1 ปี เพศหญิงมีอายุเฉลี่ย 78.1 ปี (ระหว่างปี พ.ศ. 2546 – 2556) ซึ่งนั่นเป็นช่วงเวลาอันสั้นเมื่อเทียบเคียงกับการมี

อายุของโลกที่ 4.5 พันล้านปี และยิ่งสั้นมากเมื่อคิดเทียบอายุกับจักรวาล และด้วยเหตุนี้การค้นคว้าหา ในตัวของความจริงที่เป็นสัจจะจึงเป็นต้องมีการถ่ายทอด และสืบต่อกันมาเป็นระบบความรู้ต่าง ๆ เพื่อเป็นแบบแผนให้มนุษย์ รุ่นต่อ ๆ ไป พิสูจน์ในตัวของความจริงนั้นจน ณ ปัจจุบัน ข้อจำกัดความรู้ต่าง ๆ ของความจริงก็ยังมีได้คำตอบสรุปแน่ชัดเป็นสากลลงไป และยังถกเถียงและค้นหากันไปในตัวความจริงที่ทัศนะเกี่ยวกับความจริงและสิ่งที่เป็นจริง ความจริง (Truth) หรือ “สัจจะ” มีลักษณะเป็นนามธรรม เมื่อเราพูดถึงความจริงของสิ่งใดสิ่งหนึ่งเรามักหมายถึง หลักการที่มีอยู่แน่นอนมั่นคง ไม่เปลี่ยนแปลงของสิ่งนั้น เช่น “ชีวิตเป็นทุกข์” “สังขารเป็นของไม่เที่ยง” “ไม่มีอะไรเกิดจากความว่างเปล่า” ล้วนแต่เป็นการบอก “ความจริง” ทั้งสิ้น ความจริงเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับความรู้ เพราะเมื่อเราบอกว่าเรามีความรู้ ก็คือเรารู้ความจริงหรือเข้าถึงความจริงของสิ่งที่เป็นจริง (แต่อย่าลืมว่า ความจริงก็มีหลายระดับ) ดังนั้น การจะเข้าใจว่า สิ่งที่เป็นจริง หรือ Reality คืออะไร และการเข้าถึงสิ่งที่เป็นจริงหรือสิ่งที่มีอยู่จริงนั้น ต้องเข้าใจก่อนว่า สิ่งที่มีอยู่ (Being) ในจักรวาลมีอยู่ 2 สภาวะ คือ

1. สภาวะที่ปรากฏ (Appearance) หรือ มายาภาพ คือ สิ่งที่มีมนุษย์รับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 อายตนะภายใน (ผัสสะ)

รูป (รูปทัศนหา)	ทางตา (จักขุวิญญาณ)	ตา (จักขายตนะ)
เสียง (สัททัศนหา)	ทางเสียง (โสตวิญญาณ)	หู (โสตายตนะ)
กลิ่น (คันธทัศนหา)	ทางจมูก (ฆานวิญญาณ)	จมูก (ฆานายตนะ)
รส (รสทัศนหา)	ทางลิ้น (ชีวหาวิญญาณ)	ลิ้น (ชีวหาตนะ)
กาย (โณภูมัพพทัศนหา)	ทางกาย (กายวิญญาณ)	กาย (กายายตนะ)

2. สภาวะความเป็นจริง (Reality) หรือ สัจจะภาวะ คือ สิ่งที่เป็นจริงที่อยู่เบื้องหลัง สภาวะที่ปรากฏโดยไม่ปิดเบือนหรือผันแปรไปตามการรับรู้ของบุคคล

ดังนั้น การรู้ “ความจริง” ก็คือ การรู้ที่ตรงกับสภาวะความเป็นจริง ไม่ใช่รู้เพียงสภาวะที่ปรากฏ การรู้ความจริงของสภาวะความเป็นจริงเท่านั้นที่จะเรียกได้ว่าเป็น “ความรู้” (ในขณะที่การรู้ สภาวะที่ปรากฏ เป็นเพียงการเห็น หรือข้อมูล)

ทัศนคติของความจริงต่าง ๆ

ทัศนะแบบจิตนิยม (Idealism) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าสิ่งที่เป็นความจริงเนื้อแท้ นั้น มิได้มีเพียง สสารหรือวัตถุเท่านั้น หากแต่ยังมี อสสาร (Immaterial) อีกด้วย กล่าวคือ อสสาร เป็นสิ่งไม่กินที่ไม่กินเวลา อยู่พ้นโลกวัตถุออกไป มีอยู่ด้วยตนเองไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ถูกจำกัดด้วยกาละ (Time) และเทศะ (Space) เป็นหลักการสำคัญที่ทำให้โลก มนุษย์และสรรพสิ่งมีระบบ ระเบียบ มีกฎเกณฑ์ มีความสม่ำเสมอ

สัมพัทธคติ (Relativism) หมายความว่า “ความเชื่อว่าความจริงไม่เที่ยงแท้เสมอ” สิ่ง ๆ หนึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัยภายนอก ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและปัจจัยหลายอย่าง เช่น น้ำ ซึ่งมีลักษณะไม่ตายตัว เปลี่ยนแปลงไปตามภาชนะที่บรรจุใส่ การกระทำของบุคคลก็เป็นเช่นเดียวกัน สัมพัทธนิยม เป็นแนวคิดที่ว่าถึงการใช้สิทธิที่เท่าเทียมกันทั้งแก่ความจริงและความเท็จ (เหตุผลและความวิกลจริต ความดีและความชั่วและ อื่น ๆ) เหตุผลนิยม

คำว่า “Rationalism” มีรากศัพท์จากภาษาละตินคำว่า “Ratio” ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า “Reason” และหมายความถึง “เหตุผล” ในภาษาไทย เหตุผลนิยมเป็นทัศนะทางปรัชญาที่ให้ความสำคัญกับสมรรถนะทางความคิดของมนุษย์ในการได้มาซึ่งความรู้ ได้แก่ การใช้เหตุผลแบบก่อนประสบการณ์ (a priori reason) ซึ่งเนื้อหาของความรู้จากเหตุผลจะแสดงออกมาในรูปประโยควิเคราะห์ (Analytic Statement) และวิธีการเข้าถึงพื้นฐานแห่งความรู้ของนักคิดกลุ่มนี้ก็จะยึดถือวิธีการนิรนัย (Deduction) เป็นสำคัญ ภาพความเข้าใจกว้าง ๆ ก็คือ เป็นทัศนะที่เน้นบทบาทหรือความสำคัญของเหตุผล รวมไปถึงอัจฉตติญาณ (Intuition) ในฐานะที่เป็นแหล่งที่มาของความรู้

ประสบการณ์นิยมคำว่า “Empiricism” มาจากรากศัพท์ภาษากรีกคำว่า “Empeiria” ซึ่งแปลเป็นภาษาละตินได้ว่า “Experientia” และได้กลายมาเป็นภาษาอังกฤษคำว่า “Experience” ซึ่งหมายความว่า “ประสบการณ์” นั่นเอง ความเข้าใจที่กว้างที่สุดสำหรับประสบการณ์นิยมก็คือความคิดที่ว่าความรู้ทั้งหมดในที่สุดแล้วมีพื้นฐานมาจากประสบการณ์ผ่านประสาทสัมผัส หรือผัสสะทั้งห้า อันหมายถึง ตา หู จมูก ลิ้น กาย โดยความรู้แบบอาศัยประสบการณ์ (a posteriori knowledge) จะแสดงออกมาในรูปประโยคแบบสังเคราะห์ (Synthetic Statement)

ปฏิบัตินิยม (Pragmatism) คือ ทัศนะทางปรัชญาที่ให้ความสำคัญแก่ความรู้และความ เป็นจริง สิ่งใดที่เรียกว่าจริงได้ต้องเป็นสิ่งที่ช่วยให้มนุษย์บรรลุจุดหมายของ ชีวิตและช่วยพัฒนาชีวิตให้ดีขึ้น หรือเป็นประโยชน์ต่อชีวิต สิ่งนี้เรียกว่า “ประสบการณ์” (Experience) และ ประสบการณ์นี้ถึงจะเป็นจริงแต่ก็เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ ไม่ตายตัว¹

และตามที่กล่าวมาข้างต้น ได้แสดงถึงมุมมองต่าง ๆ ตามทัศนะของความจริงที่แตกต่าง ชัดแย้ง หรือเห็นร่วมตามแต่ละคู่ทัศนะ และคำตอบของความขัดแย้งแต่ละคู่ทัศนะเหตุผล เชื่อมโยง ไปสู่ อภัยกตปัญหาหรือคือปัญหาที่องค์สัมมาพระพุทธรเจ้าไม่ทรงพยากรณ์ ตามทัศนคติแห่งพุทธ ปรัชญา มุ่งมองปัญหาของมนุษย์เป็นศูนย์กลาง อภิปรัชญาใดที่ไม่เกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์เพื่อความมุ่งมั่นต่อการรู้แจ้งในอภิมโหติ เช่นปัญหาที่ว่า โลกจะมีอยู่ตลอดไปหรือไม่ วิญญาณกับร่างกาย

---

¹ปัญหาเรื่องความจริงและสิ่งที่เป็นจริง (Truth and Reality), เข้าถึงเมื่อ 9 ธันวาคม 2557, เข้าถึงได้จาก<http://www.baanjommyut.com/10000sword/poem/08.html>

เป็นสิ่งเดียวกันหรือไม่ ตายแล้วสูญหรือว่าตายแล้ววิญญานไปเกิดใหม่ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่คำตอบแต่เป็นคำถามที่จัดเป็น อภัยาทปัญหา ที่พระพุทธเจ้าไม่ทรงพยากรณ์และไม่ได้ให้ความสนใจจากทางพุทธศาสนา

เนื่องจากพุทธศาสนามองเห็นความเปลี่ยนแปลงที่ไม่จีรังยั่งยืนในสรรพสิ่งทั้งหลาย พระพุทธองค์จึงไม่ได้ทรงให้ความสนใจในเนื้อหาทางอภิปรายใดๆ ด้วยจุดยืนทางตรรกะแห่งทัศนคติดังกล่าวพระองค์ทรงมองสรรพสิ่งทั้งที่เป็นรูปและนามว่าเป็นกระบวนการทางด้านพลวัตทรงเล็งเห็นว่า ชีวิตไม่มีอะไรเลยนอกจากเป็นเพียงอนุกรมแห่งการเกิดดับ มันเป็นเพียงกระแสแห่งภพและชาติที่เป็นอนิจจัง

พุทธศาสนามีทัศนะที่ว่า เหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นและปรากฏในโลกที่เรารับรู้ได้ หรือจากที่ใด ๆ ก็ตามย่อมเกิดจากเหตุตั้งนั้นปรากฏการณ์ต่าง ๆ จึงอยู่ภายใต้กฎแห่งเหตุปัจจัยด้วยกันทั้งสิ้นเพราะสรรพสิ่งทั้งหลายโดยตัวของมันเองเป็นสังขตธรรม ไม่มีสิ่งใดที่เกิดขึ้นและดำรงอยู่ได้อย่างอิสระ²

วิธีการและช่องว่างของทัศนะในด้านต่าง ๆ

1. วิธีการแบบโบราณ

นิยมใช้หลักการสังเกตข้อมูลจากประสบการณ์ทางประสาทสัมผัส และการคิดหาเหตุผลรวมกันแต่การสังเกตและการคิดหาเหตุผลช่วยให้เรารู้จักดำรงชีวิตอยู่ได้สะดวกสบายเท่านั้น ไม่สามารถช่วยให้เรารู้แจ้งความจริงได้

2. วิธีการแบบวิเคราะห์

หมายถึง หลักการแยกศึกษาส่วนย่อยที่รวมเข้าเป็นส่วนรวมของสิ่งต่าง ๆ เช่น ศึกษาเรื่องสสาร ก็แยกแยะวิเคราะห์สสารนั้นออกเป็นโมเลกุล ปรมาณู อิเล็กตรอน และนิวตรอน เป็นต้น

วิธีการศึกษาแบบวิเคราะห์นี้เป็นวิธีการที่เป็นประโยชน์มากในทางวิชาการ เช่น การวิเคราะห์ศึกษา “ภาษา” ทั้งที่เป็นภาษารูปแบบสามัญ และภาษาสัญลักษณ์ว่า เป็นสื่อที่ชี้ไปถึงความจริงได้ แต่เมื่อวิเคราะห์แล้ว ต้องนำมาพิสูจน์ทดลองให้เห็นชัดเจนเป็นที่ยอมรับเสียก่อน

ข้อบกพร่องของวิธีการวิเคราะห์นี้ ทำให้เราไม่สามารถเข้าถึงความจริงที่ลึกซึ้งได้ เพราะยังยึดหลักการทางประสาทสัมผัส ขึ้นมูลฐานนั่นเอง

3. วิธีการแบบซินอพซีส

---

²THE BUDDHA'S Core Teachings, **ปรัชญาเถรวาท**, เข้าถึงเมื่อ 9 ธันวาคม 2557, เข้าถึงได้จาก http://pumalone.blogspot.com/2013/01/blog-post_29.html

วิธีการนี้หมายถึงการนำเอาหลักการหรือทฤษฎี ตลอดจนจนถึงบทสรุปของศาสตร์ต่าง ๆ โดยวิธีรวมไม่แยกศึกษาแบบวิเคราะห์ มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า “วิธีซินอพซิส” ที่ขาดการวิเคราะห์วิจัยจะ ได้รับผลเป็นความรู้ผิวเผิน งามงาย และการศึกษาวิเคราะห์ที่ปราศจากการซินอพซิส ก็ไม่ต่างอะไรกับการผ่าตัด แยกแยะซากศพซึ่งจะไม่ได้รับความรู้ที่สมบูรณ์เลย

สรุปแล้ว วิธีการทั้ง 2 นี้ต้องอาศัยซึ่งกันและกันในการให้ความรู้ที่สมบูรณ์ได้

4. วิธีการแบบเหตุผลนิยม

วิธีการแบบเหตุผลนิยมนี้ มีหลักการอยู่ว่าความรู้ที่แท้จริงนั้นต้องมีความรู้ ที่เกิดจาก คิดหาเหตุผล มีนักปรัชญาคนสำคัญ ๆ เช่น เดการ์ต สปีโนซา และไลบ์นิซ ฯลฯ ยอมรับว่าเป็นวิธีการ ที่ถูกต้องของปรัชญา ความรู้และความจริงเป็นสิ่งที่เกิดจากความคิดติดตามตัวมาแต่กำเนิด ดังนั้น ความรู้และความจริงจึงเป็นสิ่งที่มียู่ก่อนการมีประสบการณ์ทางประสาทสัมผัส เช่น ความรู้ทาง คณิตศาสตร์

ข้อสังเกต นักปรัชญาฝ่ายจิตนิยมส่วนใหญ่นิยมใช้วิธีการแบบเหตุผลนิยม มีปัญหาว่า ความคิดติดตัวตนนั้นมาจากไหน ตอบว่า ตามทัศนะของเดการ์ตแล้ว ความคิดติดตัวนั้นพระเจ้า มอบให้แก่มนุษย์ตั้งแต่แรกเกิด

5. วิธีการแบบประจักษ์นิยม

วิธีแบบประจักษ์นิยมนี้ มีนักปรัชญาคนสำคัญ ๆ ได้เสนอวิธีการดังกล่าว เช่น จอห์น ลอค และแซมมวล อเล็กซานเดอร์ รวมถึงนักปรัชญาสายสังคมนิยมและสายประจักษ์นิยมสมัยใหม่ นัก ปรัชญาเหล่านี้บางคนก็มีทัศนคติคล้ายคลึงกันในประเด็นที่ว่า “ความรู้ คือการประมวลเอาบทสรุปจาก ศาสตร์อื่น ๆ ต่าง ๆ มารวมกันเข้าเป็นเอกภาพ และเป็นระบบที่มีเหตุผล แต่วิธีการแบบประจักษ์นิยม นี้ต้องอาศัยประสาทสัมผัส เช่น หู ตา จมูก ลิ้น และกาย เราจึงจะได้รับความรู้และความจริง จุดบกพร่องของวิธีการแบบประจักษ์นิยมนี้ คือให้ความรู้และความจริงแก่เราได้เพียงบางส่วนเท่านั้น เพราะความรู้และความจริงที่เกิดจากประสาทสัมผัสอาจหลอกลวงเราได้ เนื่องจากคนเรามี ความสามารถทางประสาทสัมผัสไม่เท่าเทียมกัน

นอกจากนี้วิธีการดังกล่าวก็ยอมรับความจริงที่เกิดจากประสาทสัมผัสเพียงอย่างเดียว ซึ่งเป็นทัศนะที่แคบมาก

สรุป วิธีการแบบประจักษ์นิยมทั้งของปรัชญาและวิทยาศาสตร์นั้นทำให้เกิดความรู้ เพียงระดับสามัญเท่านั้น

6. วิธีการแบบวิจารณ์นิยม

วิธีการแบบวิจารณ์นิยมนี้ คานท์ นักปรัชญาชาวเยอรมันเป็นคนต้นคิด โดยให้เหตุผล ว่าเพียงลำพังอาศัยประสบการณ์ หรือความคิดทางเหตุผลอย่างเดียวอย่างหนึ่งไม่สามารถจะให้ความรู้

แก่เราได้ตั้งนั้น ความรู้ที่แท้จริงซึ่งมีลักษณะเป็นความรู้สากลและความรู้จำเป็นจึงเกิดจากประสบการณ์ และการคิดหาเหตุผลรวมกัน

คานท์ กล่าวว่า “การรับรู้ที่ปราศจากการคิดจะเป็นสิ่งที่มีขอบเขต และการคิดที่ปราศจากการรับรู้ทางประสาทสัมผัสก็เป็นสิ่งที่ว่างเปล่า”

ฉะนั้น ประสบการณ์และการคิดหาเหตุผลจะต้องอาศัยกันและกัน ในการทำให้กำเนิดความรู้ที่แท้จริง นั่นคือความรู้เริ่มต้นจากข้อมูลทางประสบการณ์ดำเนินไปสู่ความเข้าใจและจบลงด้วยเหตุผลที่มีอยู่แต่เดิม

อนึ่งวิธีการวิจารณ์นิยมนี้เป็นวิธีที่นักปรัชญานิยมใช้กันมากในกาลต่อมา

7. วิธีการแบบวิภาษวิธี

วิภาษวิธี มี 2 แบบคือ

1. วิภาษวิธีเชิงนิเสธ
2. วิภาษวิธีเชิงปฏิฐาน

วิภาษวิธีนิเสธ เป็นวิธีของโสเครตีส วิธีนี้เป็นวิธีโต้ตอบซึ่งโสเครตีสใช้เพื่อตั้งคำถามแก่คู่สนทนาทางปรัชญา โดยใช้คู่สนทนาเห็นความขัดแย้งในความคิดของตนเองยอมรับว่าความคิดนั้นไม่ถูกต้อง และแก้ไขความคิดเห็นเสียใหม่ โสเครตีสโต้แย้งความคิดของคู่สนทนาจนบรรลุถึงความคิดที่พ้นจากความขัดแย้งในตัวเองซึ่งเป็นความคิดของโสเครตีสนั่นเอง

ส่วนวิภาษวิธีเชิงปฏิฐานของเฮเกิลนั้น เนื่องจากเขามีความเชื่อว่า ความรู้ทางปรัชญา คือความรู้ว่าด้วยความแท้จริงนี้เอง

จึงทำให้เฮเกิลเสนอใช้วิธีการแบบวิภาษวิธี โดยยืนยันว่า การพัฒนาความคิดของมนุษย์ในขั้นแรกนั้นจะต้องมีกฎหรือระเบียบที่ตายตัว ซึ่งอาศัยหลัก 3 ประการคือ

1. บทตั้ง - คุณสมบัติทั้งหลายเป็นสิ่งที่ไม่มีเนื้อหา
2. บทแย้ง - เนื้อหาที่แท้จริงเป็นสิ่งที่ปราศจากคุณสมบัติ
3. บทสรุป - เนื้อหาเปิดเผยตัวมันเองโดยคุณสมบัติ

หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง

1. บทตั้ง - ระบบสังคมขุนนางหรือนายทุน
2. บทแย้ง - ระบบสังคมชนชั้นกรรมาชีพ
3. บทสรุป - ระบบสังคมแบบสังคมนิยมหรือคอมมิวนิสต์

เฮเกิลมีความเชื่อว่า วิภาษวิธีซึ่งมีองค์ 3 นี้ เป็นกฎที่ตายตัวทั้งในความคิดของมนุษย์สภาพการณ์ในสังคมและปรากฏการณ์ในธรรมชาติ

อนึ่ง วิธีการแบบวิภาษวิธีของเฮเกลมีจุดบกพร่องที่การถือว่า ความคิดและความแท้จริงคือสิ่งเดียวกัน แต่โดยความเป็นจริง ความคิดเป็นเพียงทัศนะหรือตัวแทนที่ชี้ถึงความจริงเท่านั้น เช่น เราคิดว่านี่คือความร้อน กับความร้อนตามธรรมชาติของไฟจริง ๆ นั้นเป็นคนละสิ่ง

8. วิธีการแบบสัญชาตญาณ

อังรีแบร์กซอง นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส เป็นผู้เสนอวิธีการแบบสัญชาตญาณ โดยมีความเชื่อว่า สัญชาตญาณ (Intuition) เท่านั้น ให้ความรู้ที่เข้าถึงความแท้จริงได้ ส่วนวุฒิปัญญา (Intellect) ให้ความรู้ที่เข้าถึงความจริงไม่ได้ สัญชาตญาณ คือความหยั่งรู้อย่างลึกซึ้งด้วยจิตใจ ในทำนองเป็นญาณพิเศษที่รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง ในระดับสูงสุดก็ได้แก่การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าซึ่งทำให้พระองค์กลายเป็นสัพพัญญู ผู้รู้สิ่งทั้งปวง สัญชาตญาณของแบร์กซองนั้นมีลักษณะเป็นความรู้สึกที่ไม่หยุดนิ่ง เป็นพลังสร้างสรรค์ตัวมันเอง และเป็นตัวเปิดเผยความจริงว่า เป็นสิ่งที่ตกอยู่ในกระบวนการเปลี่ยนแปลง ดังนั้น แบร์กซองจึงกล่าวว่า “ความแท้จริงเป็นสิ่งที่อยู่ในกระบวนการเปลี่ยนแปลงทุกขณะ”³

หลักคิดเหตุผลของการสร้างสรรค์ศิลปนิพนธ์

ด้วยความจริงต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าตัวของความจริงในทัศนะต่าง ๆ เกิดขึ้น ขึ้นอยู่ที่เราหยิบจับและเชื่อมั่น วิเคราะห์เพื่อมาประยุกต์สร้างความเข้าใจและพิสูจนในตัวเอง ในความจริงที่กล่าวอ้างมานั้นเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง ขัดแย้งและความเหมือนกัน ในความคิด แต่ละหลักคิดเพื่อสนับสนุนการกล่าวอ้างในบทที่เริ่มต้นกล่าวมา ในการสร้างความจริงได้ในตัวเอง หรือจะกล่าวว่าความจริงในก็ยังไม่ได้จริงเสมอไปและเป็นสากล ความถูกผิดยังเสมอภาคและยังไม่ได้สามารถชี้ชัดลงไปในความจริง ข้าพเจ้ากระทำตามความจริงที่ข้าพเจ้าพึงรู้และเชื่อมั่นตามสถานะภาพที่ข้าพเจ้ามีและดำเนินชีวิตตามความเชื่อในความจริง เพราะนั้นสามารถให้ข้าพเจ้าเป็นสุขและดำรงชีวิตไปตามแกนความคิดที่ข้าพเจ้าคิดว่าจริง หลักการของความจริงต่าง ๆ นั้น จึงจำเป็นที่ต้องมีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ออกมาให้สอดคล้องกับความจริงที่ตนเองรู้และเข้าใจ ที่จำเป็นต้องสังเคราะห์ออกมานั้นเพราะนั่นคือการเข้าถึงหรือแลกเปลี่ยนในความจริงของตนเองและหลักความรู้ของโลกเพื่อความเข้าใจที่แน่ชัด และมีหลักการยืนยันเพื่อสืบเสาะข้อมูลที่เราต้องการให้กระจ่างแจ้งลงไป หรือคือเราต้องรู้คิดและจึงนำไปปฏิบัติ และการรู้แล้วจึงนำไปคิดตอบโจทย์ของปัญหานี้เองที่เป็นตัวหลักในความเชื่อมั่น ที่จะเชื่อเสริมในแกนของความคิดที่ตนเองมี และความคิดแนวนี้อาจไปเกี่ยวข้องเชื่อมโยงหลักการของนักปฏิบัตินิยมที่มุ่งไปสู่หนทางปฏิบัติมากกว่าหลักการหรือทฤษฎีความรู้

³ชัยวัฒน์ อัตพัฒน, **ปรัชญาตะวันตกร่วมสมัย 2**, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524), 12.

คือความคิด คำสอน และทฤษฎีเป็นอุปกรณ์ช่วยเหลือให้เรา รู้จักดำเนินชีวิตไปได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ คำสอนก็ไม่ใช่การตอบปัญหาต่าง ทฤษฎีก็เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างเพื่อให้นำไปให้เหมาะสมกับมนุษย์ บางประการ⁴ เพราะด้วยความไม่สำเร็จรูปและความสมบูรณ์ การมีประสิทธิภาพในความรู้และ เลือกลงใช้ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสิ่งที่ตนเองมี อาจจะเป็นสิ่งที่นำพาชีวิตไปสู่สุขก็เป็นไปได้ โดยแม้ถึง อาจขัดกับอัตวิสัย แต่ความรู้ก็เป็นสิ่งช่วยเหลือที่ต้องมีพร้อมการควบคุมกับเหตุผลในตนเอง และพร้อม ปฏิบัติตนตัดสิ้นใจที่จะดำเนินตนไปสู่สุขที่ตนเองต้องการอย่างแท้จริง เป็นการมองย้อนกลับไปในด้าน จิตมนุษย์ มากกว่าที่จะสนใจในเหตุที่เกิดปัจจัย ต่าง ๆ ที่เกินไปจากเพียงแค่ประสบการณ์ของมนุษย์ เมื่อมนุษย์นั้นเป็นสิ่งสัมพัทธ์จึงเกิดความแตกต่างขึ้น ทฤษฎีเชิงวิเคราะห์หนึ่ง จึงไม่สามารถเชื่อมโยง ครอบคลุมได้ทั้งหมด ความเคารพซึ่งปัจเจกแห่งตน คือความสำคัญหนึ่ง ซึ่งนำมาสร้างและกำหนด แกนของตนเองที่กำลังเดินทางไปสู่ความตายบนพื้นฐานของความสัมพันธ์ อัตวิสัยแห่งสุข คือความ เชื่อมั่นแล้วแต่ตนเองมี เพราะมนุษย์เติบโตมาพร้อมความสัมพันธ์และความตาย ความเชื่อมั่นในบาง สิ่งบางอย่างนั้น คือเครื่องต่อสู้กับความสัมพัทธ์โดยรอบและมากมายในปัจจุบันขณะ ความอายุใน ตัวตนย่อมเป็นหายนะต่อปัจเจกที่มี และความเชื่อมั่นเท่านั้นที่จะชี้แนะเส้นทางที่กำหนดโดยเหตุของ ตนเอง ตามการคาดหวังของผล รู้ เข้าใจ และลึกซึ้งในตนเอง ก่อนความตายจะเข้ามาตามวาระแห่ง ธรรมชาตินั้น

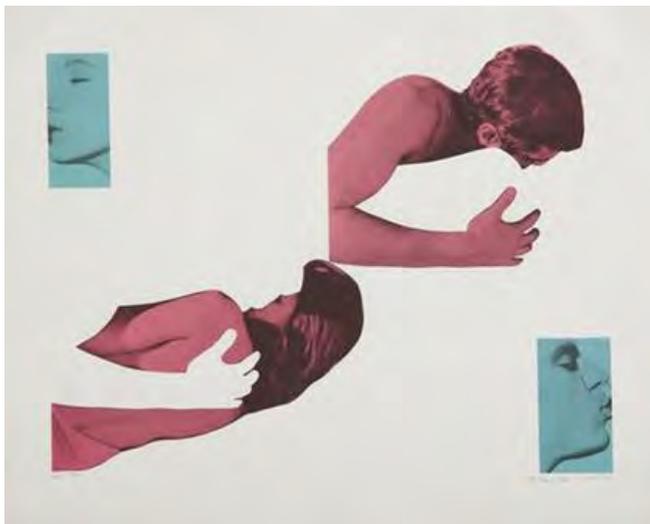
ข้อมูลอิทธิพลทางด้านศิลปกรรม

ในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1960-1970 นับได้ว่าเป็นช่วง 20 กว่าปีที่วงการศิลปะตะวันตก คึกคักเต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ และในช่วงนี้เองที่เกิดกระแสศิลปะที่สำคัญอีกกระแสหนึ่งใน คริสต์ศตวรรษที่ 20 คอนเซ็ปชวล อาร์ต (Conceptual Art) คือชื่อที่ได้จากข้อเขียนอันโด่งดัง พารา กราฟส์ ออน คอนเซ็ปชวล อาร์ต (Paragraphson Conceptual Art) ของ โซล เลวิทท์ (Sol LeWitt) ศิลปินคนสำคัญในกลุ่ม มินิมอลลิสม์ (Minimalism) ที่เขียนลงนิตยสาร อาร์ตฟอร์รัม เมื่อปี 1969

คอนเซ็ปชวล อาร์ต เป็นอีกกระแสศิลปะที่เกิดจากปฏิกิริยาต่อต้านศิลปะกระแสหลัก เป็นการตอบโต้แนวโน้มที่ศิลปะกลายเป็นสินค้าพาณิชย์มากขึ้นเรื่อย ๆ ศิลปินคอนเซ็ปชวล อาร์ต จึง ทำผลงานในแนวทางที่ตลาดศิลปะไม่ชอบ เป็นผลงานที่ขายไม่ได้หรือในงานบางประเภทก็ยากที่จะซื้อ ขาย ลำบากที่จะสะสม เพราะ คอนเซ็ปชวล อาร์ต จะเน้นที่ความคิดมากกว่าตัววัตถุและความ สวยงามของมันในการทำงานของพวกเขา คอนเซ็ปชวล อาร์ต จะมีการใช้วิธีการแบบสัญวิทยา (Semiotics, เซมิโอดิกส์) เฟมินิสม์ (Feminism, ลัทธิสตรีนิยม) และวัฒนธรรมป๊อป (ศิลปะและ

⁴ เรื่องเดียวกัน, 63.

วัฒนธรรมแบบตลาดชาวบ้าน ซึ่งตรงกันข้ามกับศิลปะชั้นสูงอย่างวิจิตรศิลป์) มาใช้ในการสร้างงาน โดยมากจะไม่มีการใช้จารีตวิธีการทางศิลปะเดิม ๆ เช่นในบางนิทรรศการ ศิลปินนำเสนอเอกสาร ข้อมูล บันทึกข้อมูลทางความคิดของศิลปิน ในบางงานมีการใช้คำ ใช้ภาษาหรือตัวหนังสือ ต่าง ๆ เช่น การสร้างคำหรือข้อความบนผนังแกลเลอรี⁵

ภาพที่ 1 ภาพอิทธิพลทางด้านศิลปกรรม John Baldessari

ที่มา: **Artist's Journal, John Baldessari**, เข้าถึงเมื่อ 9 ธันวาคม 2557, เข้าถึงได้จาก <http://artistlists.blogspot.com/2011/02/john-baldessari.html>

จอห์น บัลเดสซารี (John Baldessari) เป็นศิลปินสำคัญในแนวนี้อีกคนบ่อยครั้งที่เขาทำงานด้วยภาพถ่ายเก่าที่เขาได้จากภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์เก่า ๆ เขามักจะใช้ภาษาทางตัวอักษรและภาษาภาพในวัฒนธรรมป๊อป เพื่อตั้งคำถามว่าคำจำกัดความของศิลปะคืออะไร ในปี 1966 ผ้าใบสำหรับเขียนภาพสีขาวว่างเปล่า มีเพียงตัวหนังสือที่ว่า “ทุกอย่างถูกชำระล้างออกไปจากจิตรกรรมชิ้นนี้ยกเว้นศิลปะ; ไม่มีความคิดอะไรในผลงานนี้” (Everything is purged from this painting but art; no idea have entered this work)⁶

การต่อยอดของความหมายที่ไม่ใช่แค่เพียงสีจะเติม หลากหลายครั้งที่วัตถุหนึ่ง มีความหมายเพิ่มเติม มิใช่เพียงแค่รองรับวัตถุประสงค์ในการใช้งาน แต่กับมีการมองความหมายนัยยะ

⁵จิราพร ยั่งยืน, **คอนเซ็ปชวล อาร์ต Conceptual Art**, เข้าถึงเมื่อ 9 ธันวาคม 2557, เข้าถึงได้จาก http://hehe3434.blogspot.com/2012_12_01_archive.html

⁶Admin, **คอนเซ็ปชวล อาร์ต มโนทัศน์ศิลป์ Conceptual Art**, เข้าถึงเมื่อ 9 ธันวาคม 2557, เข้าถึงได้จาก <http://www.designer.co.th/1284>

เวลา อากากรรม ซึ่งเป็นวิธีการของคอนเซ็ปชวลอาร์ต (Conceptual Art) นี้ได้หยิบยกนัยยะต่าง ๆ มาอย่างผสมความคิดสร้างความต้อยอดความหมายใหม่ โดยจุดเริ่มจากประสบการณ์ร่วมที่แตกต่างในวัตถุชิ้นหนึ่ง จุดร่วมของการแตกแขนงออกไปของด้านต่าง ๆ ในการคาดเดาในแต่ละประสบการณ์ นำพามาซึ่งจินตนาการด้านอื่น และความคิดใหม่ของการคาดคะเนในแต่ละเจ้าของประสบการณ์นั้น

การปะติดปะต่อชิ้นส่วนต่าง ๆ คาดเดาในทิศทางของเหตุผล สิ่งนั้นจึงเป็นประเด็นร่วมหนึ่งที่ได้ตีกลับเข้าสู่การสื่อสารระหว่างศิลปินผลงานและผู้ชมศิลปินคิดสร้าง ถ่ายทอดออกมาเป็นรูปแบบผลงาน และตัวผลงานได้เชื่อมต่อเข้าสู่ตัวผู้ชม ผ่านการถ่ายทอดด้านความคิดและจินตนาการ เฉพาะการสื่อสารที่ดำเนินไปสู่ความจริงที่ตนรู้สึกหรือเฉยชาซึ่งนั่นก็คือความรู้สึกและอาจเห็นด้วยหรือขัดแย้งไปในแนวความหมายผู้สร้างได้จากทศนะที่แตกต่างออกไป ตามแต่ละมุมมองประเด็นในการนำมาคิดในทศนะซ้ำพเจ้าชอบที่จะมองดูงานผ่านทางสื่อ (Media) แต่กลับไม่ค่อยจะไปสนใจในแนวคิดของศิลปินผู้สร้างมากนักถึงแม้ศิลปะคอนเซ็ปชวลอาร์ต (Conceptual Art) จะนำเสนอเชิงความคิดซ้ำพเจ้ากลับชอบการประกอบสร้างหรือการต่อจากความหมายเดิมบางคร้งงานศิลปะเชิงแนวความคิดที่ได้ผ่านมุมมองของสื่อ ก็ได้แสดงออกมาในทิศทางที่มีอิทธิพลต่อการทำงานของซ้ำพเจ้าในศิลปนิพนธ์

บทที่ 3

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน

การปฏิบัติงานในความเป็นจิตรกรรมนั้น เริ่มจากขั้นตอนการเตรียมวัสดุ กรอบไม้ สำเร็จรูป ชิงผ้าใบและร่างภาพจากต้นแบบลงไปในส่วนของงานจริง และจึงลงระบายสี ทาเคลือบ รักษาเนื้องานลงไป แต่ส่วนสำคัญนั้นอยู่ที่แนวคิดของภาพร่างต้นแบบที่ต้องมีการเก็บข้อมูลในสิ่งที่ต้องการสร้างสรรค์ และข้อมูลในที่นี้คือสิ่งที่เป็นความทรงจำของการดำเนินชีวิตที่เป็นเรื่องราวของ นามธรรมหรือความประทับใจ ในเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นมาในความเป็นเพื่อน และเรื่องราวในส่วนที่ ตัวเองชอบคล้ายกัน เช่นบทเพลงของคุณอาร์ักษ์ อากาศ หรือเรื่องราวของการท่องเที่ยว มุมตลกที่ เคยพูดคุยเล่าสู่กันฟัง และนั่นเป็นข้อมูลที่น่าไปแปลความหมายออกมา ในรูปของสิ่งที่ต้องการสื่อให้ ตรงกับเรื่องราวให้ตรงกับเรื่องราวนั้นในชิ้นงานเงาดวงจันทร์ ชื่อบทเพลงของอาร์ักษ์ อากาศ ที่มี ลักษณะเป็นกลองดนตรีที่เก็บความทรงจำ ซึ่งนั่นคือความหมายที่แปลออกมา และต่อมาคือการทำ ภาพร่างคร่าว ๆ ออกเป็นร่างเส้นและส่วนประกอบ ต่อด้วยการหาข้อมูลซึ่งที่มีทั้งการออกไปหาสิ่งที่มี และสื่อทางอินเทอร์เน็ต และนำมาตัดต่อทางโปรแกรมตัดต่อภาพตามโครงสร้างดินสอ แล้วพิมพ์ ออกมาเป็นภาพร่างต้นแบบก่อนไปขยายงานเป็นงานจริงต่อไป สรุปเป็นขั้นตอนของงานจริงได้ดังนี้

1. คิดโจทย์ต้นแบบ
2. เก็บข้อมูล
3. การทำภาพร่าง
4. สั่งเคราะห์ ประมวลผล
5. ตัดต่อภาพร่างเพื่อขยายสู่งานจริง

ขั้นตอนการสร้างสรรค์

1. วัดขนาดขยายมาตราส่วนจากภาพร่างต้นแบบ
2. เตรียมกรอบไม้เฟรมพร้อมชิงผ้าใบ
3. ร่างขยายตัวผลงานจากต้นแบบลงเฟรม
4. ลงสีโดยเทคนิคอะคริลิกลงไป
5. ตรวจสอบรายละเอียดข้อบกพร่อง
6. ทาเคลือบสีเพื่อเก็บรักษาเนื้องาน

7. ห่อเก็บเพื่อเก็บรักษางานต่อไป

การกำหนดรูปแบบและวิธีในการสร้างสรรค์

ความรู้สึกของการขาดหาย ความคิดที่จะแก้ไขคำพูดที่ตกอยู่เพียงความจำ สภาพทางความคิดที่ย่ำอยู่ในเหตุเข้าข้างต้น สภาพความจริงที่ตกอยู่ในความเศร้า สถานะต่าง ๆ นี้ ได้นำเข้ามา ปะติด ย่ำ ผสมกับภาษาภาพและความหมาย ที่รู้เฉพาะกำหนดสร้างรูปแบบผลงาน ในศิลปินพจน์ ชุดนี้ออกไปสู่ความกำกวม ภาพการณ์ ถามตอบของเหตุผล จินตนาการและความเป็นจริง ความพรั้า เพื่อ พรั้าพูด ความเศร้าให้ออกจากจิตใจในตอนนี้อยู่หลายหรืออะไรบางอย่างที่ได้ทำหน้าที่ในการระงับจิตที่มีแต่การฟุ้งเฟ้อ อยู่ในโสตความคิดวิธีการบำบัดจิตให้ตกไปสู่ภาวะของความสงบนิ่ง เพื่อเน้นส่วนประกอบที่เหลืตกค้างออกมาเป็นรูปลักษณ์ และตีค่าไปสู่การทดแทนด้วยภาพลักษณ์ของจิตรกรรม ข้าพเจ้าลึ้มลึ้นในลักษณะการจัดองค์ประกอบที่เคยเรียนมา องค์ประกอบในภาพเป็นไปในทิศทางของอารมณ์คาดคะเน ความสนใจที่พึงลงในตัวสัญลักษณ์เนื่องงาน และไม่สนใจในความสมบูรณ์ขององค์ประกอบ การระบายสีและระบายความรู้สึก เป็นกระบวนการหนึ่งที่เข้ามาร่วมในศิลปินพจน์ ชุดนี้ บางครั้งเลื่อนลอย เพ้อฝัน บางครั้งติดอยู่ในคำถามของเหตุ บางครั้งเพียงแค่อยากพูดตะคอก สิ่งที่อยู่ภายในออกมา วิธีการทำงานในศิลปินพจน์ชุดนี้ไม่ได้มีกฎเกณฑ์หลักตายตัว บางชิ้นภาพร่างก็ไม่จำเป็น บางชิ้นต้องยกภาพบางอย่างมาเทียบเคียงประกอบ บางชิ้นพูดขึ้นมาในโน้มนำในในระยะเบื้องต้นการปฏิบัติงานในชุดนี้ เรื่องที่เกิดขึ้นยังคงกระทบต่อสภาพจิตอย่างรุนแรงในความคิดต่าง ๆ ของข้าพเจ้ายังคงมีดมัว จ่อมจมอยู่เพียงการอาลัย และรำพึงถึงการสูญเสียในช่วงนั้น คิดได้เพียงแค่การยกย่องตามบทบาทของพิธีกรรมเฉกเช่น การอ่านเกียรติคุณต่าง ๆ ของเพื่อนในระยะต้น

ในระยะต่อไปความเศร้าในตัวได้ออกไปทำให้เกิดสติ ที่หวนคิดไปยังทิศทางของความจริง ที่เริ่มเป็นเหตุเป็นผลขึ้น รวมทั้งทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ ที่ยังคงติดค้างในส่วนของความทรงจำ มาเป็นเนื้อหาที่เป็นไปในลักษณะความคิดเชิงระบายออก ความปรารถนาที่จะเข้าไปแก้ไขสถานการณ์ตรงนั้น ทิศทางของเนื้อหาจึงเป็นไปในลักษณะบอกกล่าว และอ้างประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ด้วยความปรารถนาที่จึงประกอบเป็น สัญลักษณ์ของการโดดเดี่ยวที่มอบให้แก่เหตุการณ์นั้น

ในระยะสุดท้ายปัจจุบันขณะนี้ ข้าพเจ้าได้คลายออกไปจากความเศร้าแล้ว ที่เหลืติดค้างมีเพียงความคิดระลึกถึงทั้งเพื่อนและตัวเอง การระลึกถึงนี้ย่อมได้สัมผัสกับสิ่งของ กริยากรรมต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงอดีต และเมื่อข้าพเจ้าได้ขาดซึ่งความเศร้านี้แล้ว ขึ้นสุดท้ายข้าพเจ้าตั้งใจตั้งประเด็นเป็นการบอกเล่า และเปิดฉากสู่ความปกติที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่และคิดเสมอ งานชิ้นนี้เสมอการส่งลาความคิดเศร้า และปิดฉากจดหมายบันทึกความตายให้จบไปกับงานชิ้นนี้และศิลปินพจน์ชุดนี้ รูปแบบการดำเนินไปตามแบบร่างที่มีการไตร่ตรองสนใจในความคิดของการจบ และเริ่มต้นใหม่ในการเดินทางของข้าพเจ้าอีกครั้ง รูปแบบจึงมีความแตกต่างของสีเพิ่มขึ้น มีการผสมของสีในความสนใจเดิม

ที่ข้าพเจ้ามี การทับซ้อนกันของความสุขที่ซ้อนปิดความเศร้าไว้ เมื่อได้ความบันเทิงใจของต้นความคิดนี้แล้วจึงเริ่มทำแบบร่างและขยายเป็นงานต่อไป

เทคนิคและวิธีการสร้างสรรค์

สีอะคริลิกและปากกาเคมี ความด้านและความมันวาวที่ขัดทับกับ ข้าพเจ้าชื่นชอบในมิติของความมันวาวที่โดนแสงตกกระทบ ทำมุมที่ต่างกันให้เกิดความพริ้วและความชัดที่แตกต่างกัน ปากกาเคมีสีดำมีเฉดที่ดำสนิทแต่เพราะความมันวาวที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาสะท้อนของแสง ที่กระทบกับความมันวาวของปากกาเคมี สร้างค่าของสีที่มีการไล่สีในตัวเอง บางส่วนเกิดการเชื่อมกับสีพื้นหลัง บางส่วนขัดกันเป็นเส้นลวดลายอะไรบางอย่าง ส่วนความแตกต่างกันระหว่างความมันวาวของปากกาเคมี กับความด้านของสีอะคริลิก คือความต้องการที่ข้าพเจ้าตั้งใจให้เกิดขึ้น เพื่อการขับเน้นรูปทรงให้เด่นชัดขึ้นมา ขั้นตอนในการปฏิบัติงานมีดังนี้

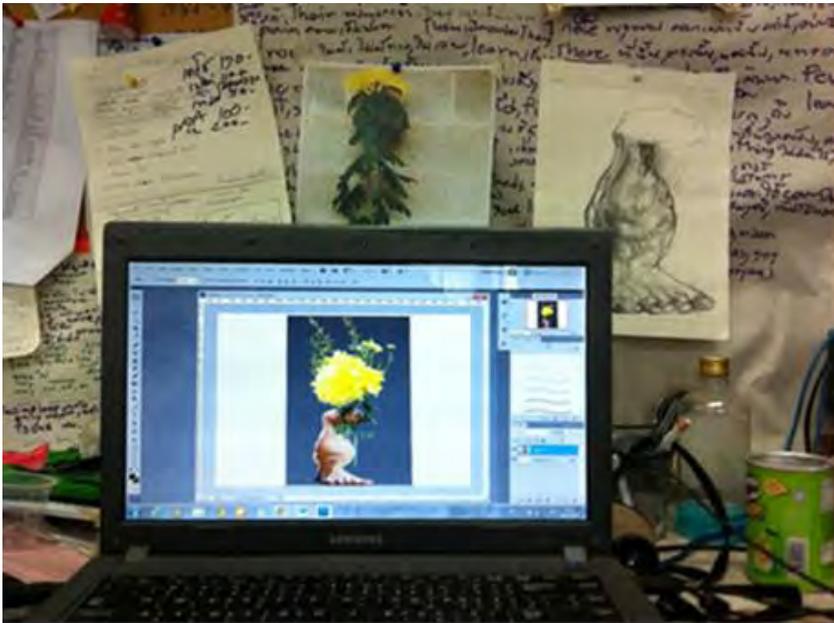
1. ขั้นตอนรวบรวมข้อมูลความคิดแต่เป็นรูปแบบของชิ้นงานแต่ละชิ้น มองหาความหมายจุดเชื่อมกับชุดความคิดนั้น ๆ
2. ขั้นตอนการแปลความให้ความหมายและจึงเริ่มสร้างแบบร่างลายเส้น กำหนดประมาณแบบคร่าว ๆ ของชิ้นงาน
3. ขั้นตอนการทำแบบร่างผ่านการปะติดโปรแกรมคอมพิวเตอร์ (Adobe Photoshop)
4. ขั้นตอนการทำแบบร่างลงบนผ้าใบ
5. ขั้นตอนการระบายสีลงบนพื้นผ้าใบ ขั้นตอนการระบายสีอะคริลิก การที่ข้าพเจ้าเลือกใช้สีอะคริลิกคือความรวดเร็วในการสร้างชั้นสีที่เป็นไปได้โดยรวดเร็ว สีประเภทอะคริลิกมีความแห้งและโปร่งแสงทำให้เกิดการเชื่อมกันและประสานระหว่างชั้นสี เพื่อสร้างการทับซ้อนกันในตัวชิ้นงาน
6. เก็บรายละเอียดปีกย่อย เพิ่มเติมบางส่วนที่ขาดจนชิ้นงานสมบูรณ์

ภาพที่ 2 ภาพแสดงขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลความคิด

ภาพที่ 3 ภาพแสดงขั้นตอนการแปลความหมายและสร้างแบบร่าง

ภาพที่ 4 ภาพแสดงขั้นตอนการตัดต่อด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์

ภาพที่ 5 ภาพขั้นตอนการร่างลงบนผ้าใบ

ภาพที่ 6 ภาพขั้นตอนการระบายสีลงบนผ้าใบ

ภาพที่ 7 ภาพขั้นตอนการเก็บรายละเอียด

บทที่ 4

การดำเนินงานการสร้างสรรคผลงานศิลปนิพนธ์

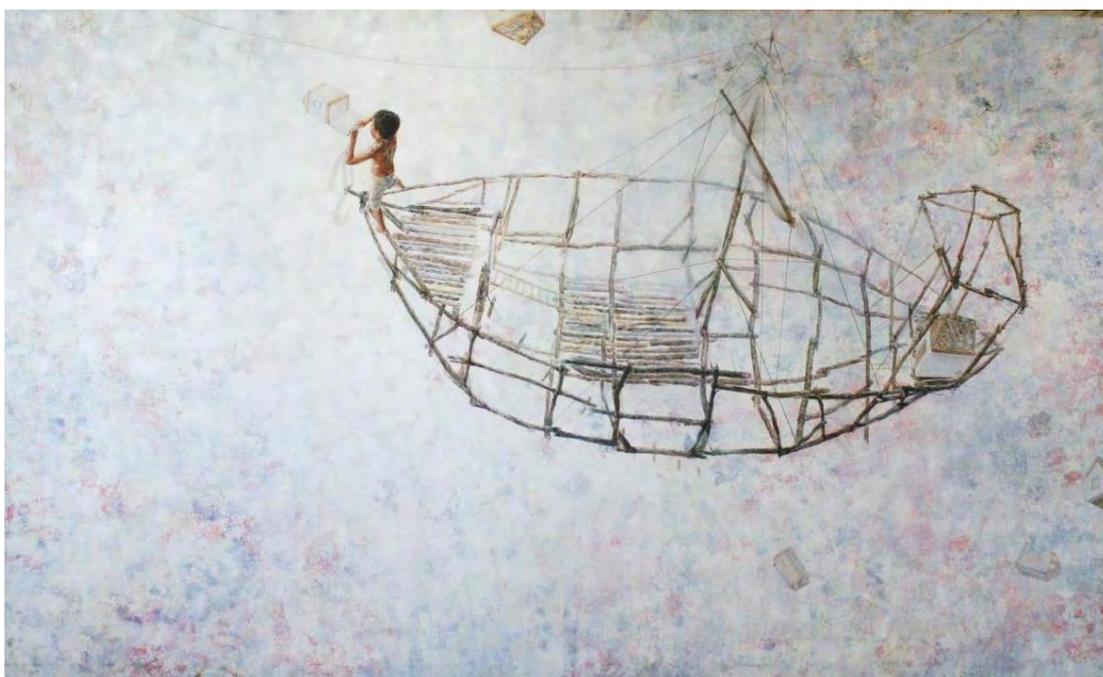
อัตวิสัยแห่งความสุข ชื่อศิลปนิพนธ์หรือความหมายคือสุขที่เป็นเหตุผลแห่งตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าพยายามดำรงอยู่เช่นนั้น และเมื่อมีอุบัติเหตุการณ์ที่เป็น ความเศร้าเข้ามาเกาะกุม ข้าพเจ้าก็เลือกใช้วิธีการที่ ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าน่าจะนำพาความเป็นปกติสุขของข้าพเจ้ากลับมาอีกครั้ง ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ข้างต้นของมุมมอง เส้นแกนที่ศนะของความสุข อัตวิสัยคือเรื่องราวที่เป็นเหตุผล เฉพาะบุคคล มุมมองของความสุขที่ตัวมนุษย์เป็นจุดกลางโลก การแปลความ ภาษา ความคิด จึงย่อมาจากภายในตัวมนุษย์ซึ่งกระทำต่อสิ่งต่าง ๆ ข้าพเจ้าได้ถามถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเองได้กระทำและสิ่งต่าง ๆ คือความต้องการของข้าพเจ้าหรือไม่ และตัวแปลความของสังคม เราเปิดให้มันเข้ามามีอิทธิพล มากน้อยเพียงใด อัตวิสัยแห่งความสุขนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งตนเป็นฝ่ายค้านกับกฎเกณฑ์เดิมของมนุษย์ โดยทั้งหมด แต่หมายถึงการดำรงอยู่ โดยที่ตนเองมีสติพึงรู้ คิตรีบหรือปฏิเสธตามความเหมาะสมที่ตนเองมี เพื่อกำหนดเส้นทางและวิธีการที่ดำรงตนเป็นสุขตามความต้องการอย่างแท้จริง ตลอดระยะ ของการทำงานศิลปะในอันดับขั้นของการสร้างสรรค์ ข้าพเจ้าพยายามมุ่งเน้นถึงภาวะการณ์ที่ข้าพเจ้า ดำรงอยู่พึงเชื่อมั่นของแกนความคิดที่ข้าพเจ้ามี และถามถึงอยู่เสมอและปรับเปลี่ยนไปตามกาล พัฒนาการเปลี่ยนไปของเซลล์ฮอร์โมน ความรู้ และทัศนคติ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าแน่นอนและเชื่อมั่นคือ การรับรู้ของความคิดที่ต้องผ่านการกลั่นกรอง ออกมาพร้อมพัฒนาการที่ยังคงดำเนินอยู่ การรับผ่าน เข้ามาและมองหาความเหมาะสมเพื่อพัฒนาไปสู่การสร้างสรรคศิลปนิพนธ์ อัตวิสัยแห่งความสุขนี้ ซึ่ง แบ่งภาคของการสร้างสรรค์เป็นขั้นตอนของการทำงานศิลปนิพนธ์ และสร้างสรรคศิลปนิพนธ์ดังต่อไปนี้

การสร้างสรรคก่อนศิลปนิพนธ์

ในระยะต้นก่อนศิลปนิพนธ์ ข้าพเจ้ายังดำเนินรูปแบบ วิธีการเล่าเรื่องของความต้องการ ออกมาเป็นเรื่องราว มุ่งไปสู่จุดหมายของการเรียนรู้โลกที่กว้างขึ้น ข้าพเจ้ายังต้องการเสพทัศนียภาพ ที่ไม่เคยเห็น และต้องการสัมผัสจากประสาทสัมผัสจริง ๆ การเดินทางที่ไม่สิ้นสุด การเดินทางที่ ข้าพเจ้า รู้ ชอบ รูปแบบของชีวิตที่เป็นไปตามความต้องการ และเนื้อความใจจุดมุ่งหมายของระยะ ก่อนศิลปนิพนธ์นี้คือการเน้น การกลับไปสู่ตัวตนในความต้องการเดิม จินตภาพของความสุขที่ตนเอง เข้าระยะนี้ในรูปแบบของผลงานแสดงเน้นไปสู่การกระหายอยาก ที่ยังไม่ได้กระทำ การระบายความ ต้องการออกมาเป็นความลอยเพื่อ ที่เป็นระยะของห้วงความคิด ที่ขาดซึ่งเวลาจริง

รูปลักษณะของการเดินทางไปโดยเครื่องมือของความฝัน ความเป็นไปไม่ได้ของความจริงที่เป็นลักษณะรูป การลำเรียงความรู้สึกภายใน เอาออกมาถามตอบ กับความเป็นจริงเพื่อแสวงหาความจริงที่เป็นคำตอบของตน การพุดคุยในห้วงหนึ่งที่ไร้เวลา สีที่ขาวฟุ้งไร้จุดเริ่มและไม่บ่งบอกถึงสภาพการจบสิ้น ห้วงเวลา ณ จุดใดจุดหนึ่งที่ประกอบกับวัตถุ ที่ได้รับการแต่งเติมตามลักษณะความรู้สึกและการร่วมด้วยความเป็นวัยเด็ก ที่กล่าวถึงการเลือกที่จะเดินไปตามเส้นทางของตนเอง มากกว่าการให้ตนเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพความจริงของสังคมวัยเด็ก ที่มีการร่วมกันระหว่างจินตนาการและความจริง โดยแปลความไปตามลักษณะที่ตนต้องการมากกว่าความจริงที่สมควรเป็น การตอบคำถามของการเลือกมีชีวิตของข้าพเจ้าจึงเป็นเหมือนผลงานในระยะก่อนศิลปินนิพนธ์ชุดนี้

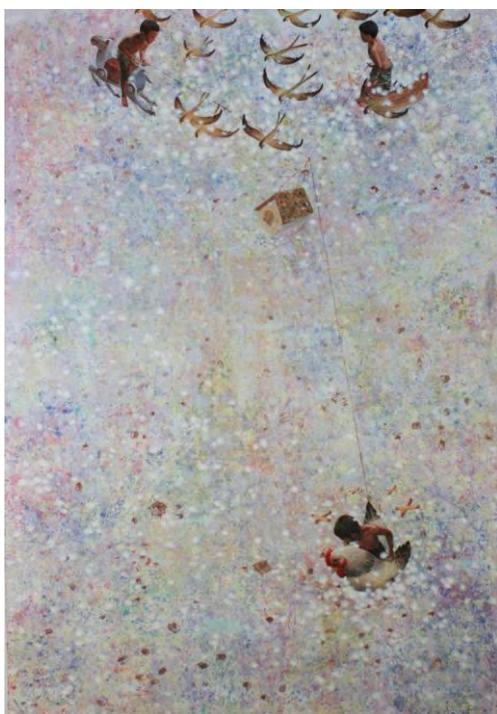
ผลงานในระยะก่อนศิลปินนิพนธ์

ภาพที่ 8 ผลงานในระยะก่อนศิลปินนิพนธ์ชิ้นที่ 1 ความน่าจะเป็นและความฝัน

ภาพที่ 9 ผลงานในระยะก่อนศิลปินขั้นที่ 2 ฝันนกกระจอกออกเมือง

ภาพที่ 10 ผลงานในระยะก่อนศิลปินขั้นที่ 3 การเคลื่อนที่ของบางสิ่ง

ภาพที่ 11 ผลงานในระยะก่อนศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 4 กลับบ้าน

ภาพที่ 12 ผลงานในระยะก่อนศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 5 กลับบ้านด้วย

ภาพที่ 13 ผลงานในระยะก่อนศิลปะนิพนธ์ชิ้นที่ 6 บนแกน X และ Y

ภาพที่ 14 ผลงานในระยะก่อนศิลปะนิพนธ์ชิ้นที่ 7 Happy every day to you

ภาพที่ 15 ผลงานในระยะก่อนศิลปินพนธ์ขึ้นที่ 8 ฉันยังคงอยู่

เนื้อความการสร้างสรรค์ในศิลปินพนธ์

เมื่อได้ผ่านระบบการเสนอหัวข้อของศิลปินพนธ์นี้ตลอดระยะเวลา 8 เดือน ข้าพเจ้าได้เริ่มการทำตามคำสัญญาของตน และเมื่อข้าพเจ้ากลับเข้ามาสู่การทำผลงานศิลปินพนธ์ และในช่วงระยะนี้เองได้เกิดเหตุสูญเสีย ที่เป็นจุดเริ่มของการถามถึง อัตวิสัยแห่งสุข เหตุผลแห่งสุขคืออะไรเมื่อความทุกข์เศร้าเข้ามา บดบังสติและความคิด วิธีการหรือเหตุผลอะไรอย่างไร จึงสามารถบำบัดให้ออกจากความคิดเศร้า การตอบคำถามนี้จึงกลายเป็นเนื้อหาในบทที่กล่าวมาก่อนหน้า และในเนื้อความต่อไปนี้คือชุดความคิดและรายละเอียดที่น่าเสนอบันทึกถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของช่วงแต่ละอารมณ์ที่กำลังถูกบำบัดอยู่โดยอัตวิสัยแห่งความสุข ชุดความคิดจุดอารมณ์ ความรู้สึกภายใต้ ฌ งานแต่ละชิ้นนั้น เป็นการบันทึกชีวิตช่วงหนึ่งของข้าพเจ้าไว้ในศิลปินพนธ์ชุดนี้

ผลงานศิลปินพนธ์ขึ้นที่ 1 ของฝันของนักค้นหาการเดินทาง

ในช่วงแรกของการทำงานในระยะเวลานั้น ข้าพเจ้าได้คิดเพียงการนึกถึง โศกเศร้า อาลัยที่แสดงออกมาในรูปแบบ การกล่าววยกย่องตัวตนของเพื่อนที่ยังอยู่ในความทรงจำ ของฝันของนักค้นหาการเดินทาง สัญลักษณ์ของม้าหมุนที่เป็นตัวแทนของการหมุนวน และประกอบร่วมในสรรพสัตว์เพื่อความแตกต่างแต่ละพื้นที่ ในการหมุนวนนั้นของการเดินทางและแสดงส่วนต่าง ๆ ในลักษณะของวัตถุชิ้นหนึ่ง

เพื่อการแทนเสมือนนี้คือ สิ่งวัตถุที่ได้สร้างขึ้นมาจากตัวตนของเพื่อน เพื่อเป็นของขวัญที่เป็นเสมือนคำขอบคุณแก่บุคคลที่สำคัญหนึ่ง และหวังเพียงว่าเพื่อนผู้นั้นคงได้รับรู้ได้ถึงสิ่งนี้ และนั่นคือความปรารถนาที่เป็นได้เพียงของฝันในของฝันของนักค้นหาการเดินทาง

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 2 เจตดวงจันทร์

บทเพลงเจตดวงจันทร์ของคุณอารักษ์ อาภาภาศ เป็นบทเพลงหนึ่งที่เขาเข้ามาในโน้ตเสียง เป็นกุญแจของการระลึกถึง เมื่อครั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ของเพื่อนผู้นั้น ที่ชื่นชอบในบทเพลงนี้ บทเพลงที่มีเนื้อหาของการเดินทางชีวิตที่ใกล้เคียง กับรูปแบบในตัวเพื่อนดำเนินไปตามเส้นทางของดวงจันทร์ บทภาพของความทรงจำที่ถ่ายทอดออกมาใน รูปแบบของกล่องดนตรีที่กักเก็บส่วนของการเดินทาง ที่กำลังเดินเข้าไปสู่จุดสว่างของดวงจันทร์ ความหวังการไขว่คว้าที่ได้ดับสิ้นไปก่อนถึงจุดที่ฝัน เวลาและความฝันที่เดินผูกไว้กับดวงจันทร์ เรื่องที่ปฏิเสธซึ่งความจริงที่เกิดขึ้น มโนภาพที่ยังคงสถิตในการมีชีวิตบนสะพานแห่งนั้น คราบดอกไม้สีดำที่แสดงเพียงความหวังที่ไม่ได้มีวันเป็นจริงได้ บนกล่องดนตรีที่ไว้อาลัยและหวังเพียงว่าวิญญาณนั้นจะได้รับรู้ ในความเป็นเพื่อนที่อาลัยแก่การจากไปบนกล่องดนตรีที่ซบกล่อมบทเพลงนี้อย่างช้า ๆ

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 3 ของขวัญแห่งการเริ่มต้น

ความตายที่เริ่มเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้นเมื่อเติบโต และความตายครั้งนี้ นับเป็นความตายที่ส่งผลที่หนักที่สุดในการมีชีวิตจน ณ ปัจจุบันนี้ การตกเข้าไปสู่สภาวะชะงักงันสุดของความคิด และกลายเป็นเหตุในการคำนึงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นมา ความดีชั่ว สุข ทุกข์ ฝันหรือจริง ย่อมเกิดขึ้นตามหลังการลืมตาตื่นฟื้นขึ้นในวันพรุ่ง ตรรกะอภิเมหาปรัชญาหรือเหตุผลอะไรทั้งหมดก็เกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าไม่มีซึ่งเพียงแค่ลมหายใจ ข้าพเจ้าเพียงแค่ปรารถนาให้เพื่อนของข้าพเจ้าได้เห็นแสงของรุ่งของวันนั้นที่มนุษย์ผู้มีชีวิตทุกคนพึงได้รับ ภายในสีที่แสดงถึงความหม่นมืดแอบซ่อนไว้โดยลวดลายแห่งความเศร้า และนำเรื่องโดยเวลาที่เสียชีวิต และปรารถนาก่อนความตายอันแสนโดดเดี่ยว ได้เข้ามาแทนที่สำนึกเสียใจที่ปรารถนาต่อซึ่งเวลาของลมหายใจนั้น ข้าพเจ้าคิดถึงแสงแห่งรุ่งอรุณ ถ้าวันนั้นโลกหมุนเร็วขึ้นความสว่างของแสงจะได้เข้ามาซบไล้ความมืดให้ถอยล่นการรอคอยในการกลับมาอีกครั้ง และแสงนั้นคงเป็นการรอคอยการมาถึงของความสว่างที่สมควรมา การล้างความรู้สึกแห่งความตายนี้ ให้หายไปพร้อม ๆ ความคิดที่จดจ่อกับความตายนั้นภายใต้ของฝันแห่งการเริ่มต้นขึ้นนี้

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 4 รางวัลแห่งการเริ่มต้น

จากแนวคิดส่งต่อจากชิ้นที่ 3 การขอบคุณตัวเองที่ยังมีชีวิต ลมหายใจได้แสดงออกมาในสัญลักษณ์ของการปลุกขึ้นของอารยธรรมมนุษย์ที่เข้าใจได้ในส่วนใหญ่ ไก่ขันเป็นมุกต่าง ๆ ของทุกมุมโลกที่แสดงค่าของวันพรุ่งนี้ ที่ตั้งอยู่บนฐานของถ้วยรางวัลที่ปะติดผสมกับเวลาของความตายที่เกิดความขัดแย้งกันของความจริงใจ แต่ละชิ้นส่วนที่ข้าพเจ้านำมาประกอบสร้าง คำถามในเหตุที่ต้องสงสัย ดอกไม้ที่อาลัยซึ่งหน้าศพหรือที่ล่องลอยอยู่บนความมืดซึ่งแทนความหวังความต้องการที่มนุษย์นั้นน้อยก็มี กลับ

โตนกระซางกึ่งโดยความตายที่มีซ่อนอยู่ในเงามืดมาตลอด ทุกสิ่งชิ้นส่วนนั้นอาจจะเด่นชัดในความขัดกันของความมืดดำ แต่ทุกส่วนนั้นได้ประกอบไปโดยการย้ายลายของความตาย หรือการมีชีวิตนั้นมีค่าได้ซึ่งต้องประกอบไปด้วยความตายและความงดงามที่ยังแสดงตนนั้น คือลมหายใจแห่งวันพรุ่งนี้ที่ยังคงอยู่กับผู้มีชีวิตทุกคน และความตายครั้งนี้ยิ่งทำให้ข้าพเจ้าตระหนักลึกเข้าไปข้างในลมหายใจที่ข้าพเจ้ามีสำหรับคุณค่าอันใหญ่หลวง

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 5 เส้นทางเดินแห่งเขาหลวง

ขณะที่ชีวิตมนุษย์ทุกคนดำเนินต่อในความแท้จริงถาวรก็ได้รับการพิสูจน์ด้วยการณ์เวลาอยู่เสมอ ถึงแม้ความจริงที่ทุกซักระทมเต็มจิตใจก็ได้เริ่มโดนพัดปิดเป้าให้เริ่มคลายความมืดขุ่นมัวออกไปบ้าง ความกลางเลื่อนของความทรงจำเริ่มเผยออกจากความเศร้าที่บังปิดเกือบสนิท ความทรงจำที่ติดค้างในโปรแกรมที่เคยติดค้างอยู่ในคำพูด การรอที่จะให้หมดฝนก่อนการเดินทางไปสู่เส้นทางฝนโปรยไพร ที่ในตัวผู้ตายได้เคยประทับใจและต้องการที่จะเดินทางไปสัมผัสเส้นทางหุบเขาฝนโปรยไพรเส้นทางของนักเขียนผู้หนึ่งที่เคยได้เคยบรรยายไว้ หุบเขาฝนโปรยไพรจึงเป็นเรื่องที่ได้พูดและรับคำไว้อีก เพียงแต่การสนทนานั้นข้าพเจ้ากลับทำให้ได้เพียงการวาดรูปแทน ความสำนึกเสียใจของการปล่อยปะเวลาให้ผ่านไปจนเกิดเหตุการณ์สูญเสีย เพียงเพราะคิดว่าจะทำเมื่อไรก็ได้ในคำพูด “มึงกับกูยังมีเวลาอีก” นั้นได้สร้างให้รู้สึกผิดและเป็นสิ่งที่เตือนใจในความผิดพลาดนี้อยู่เสมอ และเป็นสิ่งย้ำสอนให้ชีวิตของข้าพเจ้าจงรีบทำตามสิ่งที่ต้องการก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยอีกในอนาคต

คำพูด การสนทนาที่ได้เพียงแทนกระเบื้องเปียที่แอบซ่อนอยู่ภายใต้พวงห้อยที่เขียว กระทบแทนที่มีการผสมสีฟ้าที่เป็นแสงในพื้นที่นั้น ๆ แสงที่ผ่านหมอกและละอองฝนภายใต้ป่าดิบชื้นของภาคใต้บนรูปภาพที่ลอยแขวนแทนคำสัญญา รูปที่ผ่านไปโดยคำกล่าวของดอกหญ้าที่ลอยและหวังว่าสายลมคงเพียงพาคำพูดกล่าวและความคิดต่าง ๆ นี้ไปสู่ดวงวิญญาณของเพื่อนผู้นั้น

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 6 เสียงแว่ว

ส่งต่อจากชิ้นที่ 5 ข้าพเจ้าได้คิดถึงความเป็นวัตถุที่แสดงการแทนค่าออกมาเป็นความรู้สึก เครื่องมือที่กลั่นเสียงของคำพูดต่าง ๆ ที่จมเศร้าให้ระบายออกและหลุดพ้น ข้าพเจ้ายกต่อจากความคิดภายในทางเสียงของชิ้นหุบเขาฝนโปรยไพร โดยผ่านมโนความคิดในจุดของคำพูดสนทนาแบ่งออกมาเป็นชิ้นส่วนประกอบออกมาเป็นวัตถุตัวกลั่นเสียงที่เป็นจักจั่น ข้าพเจ้านึกถึงเสียงของจักจั่นที่หวีดเสียงส่งผ่านส่วนประกอบและทอส่งก่อนขยายออกจากปากแตร และกลายเป็นลูกโป่งที่อัดอั้นไว้โดยคำพูด ความหมายต่าง ๆ ที่ล่องลอยภายใต้แห่งความมืดมิดที่ไม่สามารถรู้ถึงจุดจบได้ในสำเนียงเสียงแว่วนี้

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 7 ดอกไม้ของแม่

การรักษาสภาพจิตใจที่บำบัดโดยเวลาและใช้วิธีการทางศิลปะได้ฟื้นฟูสภาพทางความคิดให้เริ่มแยกขาดจากความเศร้าที่เคยอยู่ในข้าพเจ้าเริ่มกลับเข้าสู่ภาวะอันปกติเพียงแต่ข้าพเจ้าคงเห็นอยู่เสมอถึงความเจ็บปวดและความเป็นแม่ แม่ของเพื่อนที่ต้องมารับความรู้สึกนั้นไว้หรืออาจจะเป็นอย่างอื่น

สลักกลิ้งในทุกรอยหยักของรูปสมอง ข้าพเจ้ามองเห็นความผิดพลาดและการสลับชั้นกันของวัฏจักรชีวิตมนุษย์ที่พ่อแม่ต้องมาไว้อาลัยให้แก่ลูก ดอกไม้ บทสวดมนต์ การระลึกอาลัยกลับกลายเป็นผู้ที่เกิดลำดับก่อนมาไว้อาลัยกับผู้ที่ได้ รับการกำเนิด ข้าพเจ้าเห็นรู้สึกถึงน้ำตาที่อยู่ภายในนั้น ครั้งที่ข้าพเจ้าคลั่งเศร้ากับความตายนั้น ข้าพเจ้ายังเคยได้รับการปลอบโยนด้วยน้ำตาที่พ่อแม่มาถึงเพื่อนของลูกที่จากไป ความหวังและความฝันของผู้เป็นแม่เหลือเพียงการมองเทียบเคียงกับเพื่อนของลูกแทนความหวังที่ได้ตายไปทั้งหมด ดอกไม้อาลัยและการสวดมนต์จึงเป็นเสียงทางหนึ่งที่ยังระงับความเจ็บปวดบางครั้งคราว ข้าพเจ้าได้หยิบยกดอกไม้ของแม่ ดอกไม้ที่ผู้เป็นแม่ต้องนำมาอาลัยลูกมาพูดถึงความรู้สึกนั้น ความเจ็บปวดที่ผิดพลาดลำดับชั้นของเวลาที่ชีวิตอีกหนึ่งที่ต้องมาเจ็บปวดเสมอตลอดไปในความเป็นแม่ ข้าพเจ้าได้พูดแทนถึงผู้เป็นแม่ที่ต้องเจ็บปวดตลอดไปกับการจากไปในครั้งนั้น

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 8 เศษของตะกอน

ในการตายครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้พูดถึงความเจ็บปวดครั้งใหญ่ในชีวิต และนั่นได้กลายเป็นจุดคิดและทัศนคติในการมองโลก ให้เปลี่ยนไปจากจุดเดิมที่สับสนใจในความตาย ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกถึงเวลาที่สั้นลงเรื่อย ๆ แต่รวดเร็วในขณะที่มีชีวิต ข้าพเจ้าได้รับแรงบันดาลใจในคำถามของการมีชีวิตของข้าพเจ้า เหตุผลของการมีชีวิต สิ่งไหนที่ต้องการ สิ่งไหนที่สมควรในการใช้ชีวิต การก้าวผ่านซึ่งความเศร้าทุกข์ สิ่งนั้นได้สอนสำนึกให้หวาดกลัวความไม่ 12:00 นาฬิกาอยู่เสมอ และหลังคำตอบของชีวิตเรานั้นคือสิ่งใดมนุษย์ควรเป็นเช่นไร ข้าพเจ้าไม่สามารถรู้และตอบมันได้แน่ชัดจากทุกอย่างทั้งหมด แต่ข้าพเจ้ารู้เพียงข้าพเจ้าต้องพึงกระทำตามเรื่องที่ข้าพเจ้าต้องการบ้าง และต้องเร่งรีบสิ่งนั้นให้รวดเร็วยิ่งขึ้นเพื่อให้ทันต่อความตาย เป็นเหตุผลจะเข้ามาถึง

รูปห้องฟ้าสีฟ้า ที่เป็นลักษณะบ่งชัดถึงชั้นบรรยากาศ ที่มีเฉพาะโลกบนกาแล็กซีแห่งนี้ และบรรจุใช้โดยบริบทต่าง ๆ ที่พอจะแสดงเทียบเคียงสภาพภาวะธรรมชาติ ที่บรรจุบ้านหลังน้อยที่ขุดขึ้นกับพื้นที่ส่วนใหญ่ บ้านเป็น ณ สถานที่หนึ่งที่มีมนุษย์สร้างเพื่อการดำรงอยู่ในการดิ้นรนจากสภาพธรรมชาติ และเป็นเสมือนจุดเริ่มและจุดสุดท้ายของการมีชีวิตของมนุษย์ บ้านเปรียบเสมือนความอบอุ่น ความเย็นสบาย ความปลอดภัย ที่ได้ทำให้มนุษย์บางครั้งหลงลืมซึ่งความตายที่ได้แทรกตัวอยู่ ภายใต้อนุสิดาที่สาดทั่วพื้นที่ ซึ่งนั่นเป็นธรรมดาของการสูญ และยังคงผสม เกะเกี้ยวกันตลอดมา ข้าพเจ้าเพียงแสดงผัสสะและสัญญาความรู้สึกและรูปลักษณ์ ของความตายที่แสนธรรมดา ให้ออกมาระลึกถึงสิ่งนั้น ความตายมาพร้อมการเกิด และยื่นต่อคำถามของระยะว่าง ระหว่างการตายและการเกิด คือการมีชีวิตสิ่งใดคือสิ่งสมควรจะเป็น และสิ่งนั้นคือความต้องการจริงหรือไม่ หรือสุดท้ายคือการมุดอยู่ซึ่งบ้านหลังน้อย ที่รอคอยการตายกลับเข้ามา

ภาพที่ 16 ผลงานศิลปนิพนธ์ชั้นที่ 1 ฝันของนักค้นหาการเดินทาง

ภาพที่ 17 ผลงานศิลปนิพนธ์ชั้นที่ 2 เงาดวงจันทร์

ภาพที่ 18 ผลงานศิลปนิพนธ์ชั้นที่ 3 ของขวัญแห่งการเริ่มต้น

ภาพที่ 19 ผลงานศิลปนิพนธ์ชั้นที่ 4 รางวัลแห่งการเริ่มต้น

ภาพที่ 20 ผลงานศิลปนิพนธ์ชั้นที่ 5 เส้นทางเดินแห่งเขาหลวง

ภาพที่ 21 ผลงานศิลปนิพนธ์ชั้นที่ 6 เสียงแว่ว

ภาพที่ 22 ผลงานศิลปินพจน์ชั้นที่ 7 ดอกไม้ของแม่

ภาพที่ 23 ผลงานศิลปินพจน์ชั้นที่ 8 เศษของตะกอน

บทที่ 5

บทสรุป

ในศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ข้าพเจ้าได้ทำเป็นทั้งการอุทิศให้แก่เพื่อนผู้จากไปเพียงแทนค่าของสิ่งที่สังคมให้ความสำคัญในตัวแทนของจุดสำเร็จของปริญญาบัตรหนึ่งใบ ความสำคัญที่คงจะเพียงพอในการแสดงถึงความเป็นเพื่อนผู้สอนให้สำนึกถึงความตาย โดยใช้ตนเองเป็นบทเรียนหนึ่ง ความตายที่สอนให้ทบทวนในตัวตนของการมีชีวิต ทิศทางและวัตถุประสงค์ที่แท้จริงตามสำนึกที่รู้ชอบในตนเอง การกล่าวมาของบทข้างต้นโดยทั้งหมดได้เชื่อมโยงกันภายในศิลปะนิพนธ์ ซึ่งเรียงลำดับขึ้นจากตัวตน ความคิดเข้าสู่ตัวตนของความรู้สึกและแยกแยะออกเสาะหาจากการสังเคราะห์ความรู้สึกนั้น การสังเคราะห์ที่อาจจะเต็มไปด้วยเหตุผลทางอารมณ์ แต่สิ่งนั้นคือคำตอบหรือไม่ยอมต้องผ่านการพิสูจน์จากตัวเราเอง อัจฉริยะแห่งความสุขไม่ใช่บทศิลปะนิพนธ์ที่เป็นเส้นทางไปสู่สวรรค์ หรือหลักธรรมในการแสวงหาวิสุทธิมรรค แต่เพียงเป็นแค่บทบันทึกการสนทนาหนึ่งที่ทำให้กำลังใจแก่การเดินทางในชีวิตที่ต้องเลือกโดยตน ชีวิตที่ต้องพึ่งกำลังใจจากตน อัจฉริยะคือเหตุผลเฉพาะตนแห่งสุขก็คือสถานสถิตของความสบาย ความเบิกบาน อัจฉริยะจึงแสวงหาหนึ่งซึ่งเป็นมุมที่สร้างการใจให้แข็งแรงเพียงพอในการรู้คิดเท่าทันและสามารถรักษาตนได้โดยความเข้าใจในตนในวิถีของตนเองที่ก้าวผ่านไประหว่างเชื่อหรือแนวคิดต่าง ๆ เข้าไปเรียนรู้หาหรือความเหมาะสมภายใน สิ่งที่เข้านั้นการเปิดกว้างจิตใจและสมองในการเขารู้ความคิดต่างที่เป็นตั้งซึ่งฐานข้อมูล ความคิดที่ก่อร่างมาเป็นตัวตนและแยกแยะสรรหาได้เจอซึ่งความจริงที่เป็นตัวตน และสุดท้ายคือวิถีการสังเคราะห์ซึ่งเป็นจุดรวบยอดของเหตุผล จุดหมาย การสังเคราะห์ความต้องการที่กำหนดเส้นทางที่เป็นจุดแห่งสุขที่เราต้องเดินทางต่อไปสู่ความสุขที่เราเพียงรู้สำนึกและให้เป็นตั้งอัจฉริยะแห่งความสุขต่อไป

รายการอ้างอิง

- จิราพร ยั่งยืน. **คอนเซ็ปชวล อาร์ต Conceptual Art**. เข้าถึงเมื่อ 9 ธันวาคม 2557. เข้าถึงได้ จาก http://hehe3434.blogspot.com/2012_12_01_archive.html
- ชัยวัฒน์ อัดพัฒน. **ปรัชญาตะวันตกร่วมสมัย 2**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524.
- ปัญหาเรื่องความจริงและสิ่งที่เป็นจริง (Truth and Reality)**. เข้าถึงเมื่อ 9 ธันวาคม 2557. เข้าถึงได้จาก <http://www.baanjomyut.com/10000sword/poem/08.html>
- Admin. **คอนเซ็ปชวล อาร์ต มโนทัศน์ศิลป์ Conceptual Art**. เข้าถึงเมื่อ 9 ธันวาคม 2557. เข้าถึงได้จาก <http://www.designer.co.th/1284>
- THE BUDDHA'S Core Teachings. **ปรัชญาเถรวาท**. เข้าถึงเมื่อ 9 ธันวาคม 2557. เข้าถึงได้จาก http://pumalone.blogspot.com/2013/01/blog-post_29.html

ภาคผนวก

รายละเอียดผลงานการสร้างสรรค์

ผลงานในระยะก่อนศิลปินพจน์

1. ผลงานในระยะก่อนศิลปินพจน์ขั้นที่ 1
ชื่อผลงาน “ความน่าจะเป็นและความฝัน” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ
ขนาด 140 x 200 เซนติเมตร
2. ผลงานในระยะก่อนศิลปินพจน์ขั้นที่ 2
ชื่อผลงาน “ฝันนกกระจอกออกเมือง” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ
ขนาด 140 x 200 เซนติเมตร
3. ผลงานในระยะก่อนศิลปินพจน์ขั้นที่ 3
ชื่อผลงาน “การเคลื่อนที่ของบางสิ่ง” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ
ขนาด 180 x 150 เซนติเมตร
4. ผลงานในระยะก่อนศิลปินพจน์ขั้นที่ 4
ชื่อผลงาน “กลับบ้าน” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ
ขนาด 200 x 100 เซนติเมตร
5. ผลงานในระยะก่อนศิลปินพจน์ขั้นที่ 5
ชื่อผลงาน “กลับบ้านด้วย” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ
ขนาด 180 x 150 เซนติเมตร
6. ผลงานในระยะก่อนศิลปินพจน์ขั้นที่ 6
ชื่อผลงาน “บนแกน X และ Y” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ
ขนาด 180 x 150 เซนติเมตร
7. ผลงานในระยะก่อนศิลปินพจน์ขั้นที่ 7
ชื่อผลงาน “Happy every day to you” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ
ขนาด 200 x 140 เซนติเมตร
8. ผลงานในระยะก่อนศิลปินพจน์ขั้นที่ 8
ชื่อผลงาน “ฉันยังคงอยู่” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ
ขนาด 150 x 120 เซนติเมตร

ผลงานศิลปินพจน์

9. ผลงานศิลปินพจน์ขั้นที่ 1
ชื่อผลงาน “ฝันของนักค้นหาการเดินทาง” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ

ขนาด 200 x 120 เซนติเมตร

10. ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 2

ชื่อผลงาน “เงาดวงจันทร์” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ

ขนาด 168 x 147 เซนติเมตร

11. ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 3

ชื่อผลงาน “ของขวัญแห่งการเริ่มต้น” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ

ขนาด 120 x 95 เซนติเมตร

12. ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 4

ชื่อผลงาน “รางวัลแห่งการเริ่มต้น” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ

ขนาด 110 x 160 เซนติเมตร

13. ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 5

ชื่อผลงาน “เส้นทางเดินแห่งเขาหลวง” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ

ขนาด 180 x 150 เซนติเมตร

14. ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 6

ชื่อผลงาน “เสียงแว่ว” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ

ขนาด 160 x 120 เซนติเมตร

15. ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 7

ชื่อผลงาน “ดอกไม้ของแม่” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ

ขนาด 125 x 180 เซนติเมตร

16. ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 8

ชื่อผลงาน “เศษของตะกอน” เทคนิค สีอะคริลิก บนผ้าใบ

ขนาด 140 x 180 เซนติเมตร

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นาย ธนุพล ฉันทกุล
เกิด	10 มิถุนายน 2529 นครศรีธรรมราช
ที่อยู่	85 ถนน ตลาดใน 1 ต.ปากแพรก อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช 80110
โทร	080-2278395
E-mail	pom395@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2546	วิทยาลัยช่างศิลป์นครศรีธรรมราช
พ.ศ. 2552	ศิลปบัณฑิต ภาควิชาวิจิตรศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2554	ศึกษาต่อระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาทัศนศิลป์ ภาควิชา จิตรกรรม คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประวัติการแสดงผลงาน

พ.ศ. 2556	ร่วมแสดงศิลปกรรมโตชิบา ครั้งที่ 25
พ.ศ. 2555	ร่วมแสดงศิลปกรรมโตชิบา ครั้งที่ 24 ร่วมแสดงการประกวดเอเชียพลัส
พ.ศ. 2554	ร่วมแสดงศิลปกรรมโตชิบา ครั้งที่ 24
พ.ศ. 2553	ร่วมแสดงนิทรรศการศิลปกรรมร่วมสมัยของศิลปินรุ่นใหม่ ครั้งที่ 27
พ.ศ. 2552	ร่วมแสดงนิทรรศการศิลปกรรมร่วมสมัยของศิลปินรุ่นใหม่ ครั้งที่ 26
พ.ศ. 2551	ร่วมแสดงนิทรรศการศิลปกรรมร่วมสมัยของศิลปินรุ่นใหม่ ครั้งที่ 25

เกียรติประวัติ

พ.ศ. 2557	รางวัลชมเชยประกวดภาพจิตรกรรมเฉลิมฉลอง 120 ปี พระปกเกล้า เจ้าอยู่หัว
พ.ศ. 2554	นักศึกษาดีเด่น สาขาพัฒนาเยาวชนและบำเพ็ญประโยชน์
พ.ศ. 2553	รางวัลเหรียญเงิน “ศิลป์ พีระศรี” การแสดงศิลปกรรมร่วมสมัย ของศิลปิน รุ่นใหม่ ครั้งที่ 27

นักศึกษาดีเด่น สาขาพัฒนาอาชีพ
พ.ศ. 2552 รางวัลดีเด่น งานส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมอุดมศึกษาครั้งที่ 10 ศิลปะ ศิลปิน
ศิลปากร
ทุนมูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอกฯ เปรม ติณสูลานนท์